

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

Pars Septima. De muneribus seu obligationibus Sodalium
Carmelo-partheniorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

PARS SEPTIMA,

De muneribus seu obligationibus Sodalium Carmelo-partheniorum.

Uemadmodum Omnipotens DEUS, cuius bonitas ac sapientia attingit à fine usq; ad finē fortiter suaviterq; disponēs omnia, nos creando sine nobis, decrevit non salvare sine nobis, verum per bona opera à nobis cum prævenientis & adjuvantis divinæ gratiæ suæ auxilijs præstita: ita quoque augustissima, misericordissimaque Cælorum Regina recensita in superioribus dona ac beneficia, gratis omnino, & absq; ulla nostra cooperatione cōferre, minimè sœvit. Et tamen passim ad magna præmia juxta, Gregorij Magni sensum, perveniri non possit, nisi per magnos labores: nec res magnæ atque eximiæ obtineri soleant, nisi difficili, arduoque labore (quantò namque finis sublimior, tantò media, per quæ is assequendus, præstantiora ac difficiliora sint oportet) nihilominus, quantumvis eximia, maximèq; singularia sint, ut suprâ abundè demonstravimus, SCAPULARIS parthenij beneficia, ac privilegia, media tamen & munia, pro illorum consecutione requisita, minimè ardua ac difficilia sunt. Cum autem varia ac diversa sint beneficia ac privilegia Carmeleo Sodalitio concessa, distincta quoque ac diversa erunt media, quæ pro illorum adeptione necessariò postulatur. De quibus in hac VII. Parte singulatim disserendum erit, quo sic facilis, pleniusq; munia seu obligationes suas Confratres nostri percipiant. Advertendum autem, alia præstanda esse pro gratijs ac beneficijs in hac vita recipiendis, alia pro illis, quæ in futura, seu purgatorio &c. Alia item pro gratijs ac favoribus à sanctiss. Virgine concessis, aut

364.

Sicut varia sunt beneficia, ac Privilegia Confratribus promissa ac concessa, ita diversa

sis, aut

pro illorū
fruitione
requirun-
tur ab illis
opera, &
munia.

sis, aut concedendis, alia pro illis, quæ à Sede Apostolica collata sunt. Illa enim omnia, & singula non distinxisse, non modicam cau-
savit, in assignandis Confratrum obligationibus, apud quosdam de
hoc argumento scribentes, confusionem, & in ipsis Confratribus mi-
nus perfectam suorum munerum cognitionem.

CAPUT I.

*Quidnam Parthenijs sodalibus faciendum sit, ut frui
valeant singularissimo illo beneficio, de quo in prima huius
Operis Parte actum est?*

365.

AD gaudendum eximio illo beneficio ac privilegio, de quo
in prima huius Operis Parte actum est, quodque continetur
illis DEIPARÆ Virginis verbis, quibus nostrum S. SI-
MONEM, sacrum ei SCAPULARE præbendo affata
est, comprehenditque specialissimam SS. Virginis tutelam ac pro-
tectionem, pro totius quidem vitæ decursu, maximè verò pro ejus-
termino, seu morte, cujus ope Mariani Sodales singularibus donan-
tur gratiis, atque à variis tum animæ, tum corporis liberantur peri-
culis; ad gaudendum, inquam, hoc privilegio requiritur, ut quis
SCAPULARE benedictum ab aliquo Ordinis nostri Prelato, vel ab illo potesta-
tem habente, ritè ac legitime suscipiat, nomenque ejus Confraternitatis libro in-
scribatur. Ita constat ex variis Pontificum Bullis, & Constitutioni-
bus Ordinis ann. 1625. Part. 4. Cap. 28. num. 7. quæ ita statuunt: ut
quis autem inter Confratres ritè & legitime sit receptus, duo sunt necessaria: al-
terum, ut in libro Confraternitatis describatur: alterum, ut Scapulare benedi-
ctum ab aliquo Superiore Ordinis, vel ab habente ab illo facultatem recipiat.

Quid requi-
ratur, ut
quis cen-
seatur le-
gitimus
Confrater
huius no-
stri Soda-
litij?

366.

Quando,
& quomo-
do gestan-
dum sit sa-
crum Sca-
pulare?

PRÆTEREA requiritur, ut sacrum SCAPALARE, tanquam Re-
ginæ Cali insigne, ob ejus amorem & honorem, religiosè & devotè, semper & con-
tinuò, noctu, diuque gestetur; quo sic sese ejus obsequio specialiter man-
cipatos esse jugiter recordentur. Quod desumitur ex illis sanctissimæ
Virginis verbis, in quo quis moriens &c. Ex quibus liquet, quod & reci-
pi, & noctu, diuque gestari debeat sacrum hoc Schema, ut in eo mo-
ri quis valeat: cum incertum planè sit, quo loco, ac tempore mori
nos sit invasura. Nec etiam videtur probabile, datam à beatissima
Virgine

Virginē vestem, alio consilio, quā ut ea indutus, continuō singularis hujus beneficij nunquā sit immemor, ut sic promissam mereatur protectionem, atque jugiter perpendat, Reginæ Angelorum se obsequio esse consecratum.

Dixi Religiosè & devotè Marianam hanc vestem continuō esse gestandam: quia non sufficit nudè, materialiter ac physicè illam gestare. Quod ut facilius ac plenius percipiatur recolendum hic est breviter, quod suprā 1. Part. cap. 10. num. 56. fusis exposuimus, quod in SCAPULARI tria concipere valeamus. Primò materiam & formam ejusmodi vestis, quod quid *Physicum* appello. Secundò, signum Carmelitici fœderis cum beatissima Virgine, quod apello *Morale* in ea veste *physica*. Tertio, debitum ex tali fœdere obsequium, quod apello *debitum ritum*.

Qui primo modo gerit Scapulare, is solùm *physicè*: qui primo & secundo modo, is *physicè & moraliter*: denique qui tribus modis enumeratis, is *physicè, moraliter & ritè* gestat Scapulare, dicendusque est satisfecisse pacto, cui sua ex parte non deerit DEIPARA.

Quæres, quodnam sit istud debitum obsequium adeò necessarium, ut eo præstito, *ritè*: eo non præstito, *non ritè* dicatur aliquis gestasse Scapulare?

Respondeo debere gestari 1. *Animo benè in SS. Virginem affecto*. 2. *Exercendo bona quedam opera in honorem ejusdem DEIPARÆ Virginis*. PRIMUM ex natura sua certum est & evidens. SECUNDUM colligitur ex verbis ipsius B. SIMONIS apud Swanyngtonum. *Fratres, conservando verbum istud in cordibus vestris, satagite electionem vestram certam facere per bona opera, & nunquam deficere: vigilate in gratiarum actione, pro tanta misericordia, orantes sine intermissione, ut sermo mihi factus clarificetur, &c.* idem sentit Lezana *Lib. de patron. B. M. V. Cap. 5.* & Irenæus *lib. cit. sect. 1. cap. 3. §. 3.* cum cæteris Ordinis authoribus. Et jure merito; dona namque DEI non conferuntur otiosis, nec verus est contractus, ubi mutua non est obligatio. Nemo, inquit Ambrosius, *sanatus ostenditur, nisi qui religioso officio studuit sanitati. Non enim dormientibus divina beneficia, sed observantibus deferuntur, &c.*

Si vero ulteriùs inquiras, quænam sint ista opera? Respondeo, DEIPARAM Virginem nulla in singulari assignasse, dum B. SIMONI apparuit, sacrumque SCAPULARE contulit, ac pro-

Scapulare debet gestari, *physicè, moraliter & ritè*: *physicè*, ut pannus: *moraliter*, ut signum fœderis cum SS. Virgine: *ritè*, præstando debitum B. Virg. obsequium?

367.

In quo potissimum consistat hoc debitum obsequiū?

Lib. 4. in 4 Cap. Lucæ.

Quænam pia opera requirantur?

M m m

pterea

pterea id pendere uniuscujusq; ab arbitrio, quoad hunc sacri SCAPULARIS effectum. Dico *quoad hunc*, nam pro lucro Sabbatini privilegij, aut aliarum indulgentiarum, determinata sunt opera, ut diximus jam in præcedentibus, dicemusque uberius in subsequen-
 368.

NON defuere, qui censuerunt, ad gaudendum singulari tutela DEIPARÆ Virginis, tam in temporalibus, quam in spiritualibus necessitatibus, ac periculis, S. SIMONI nostro divinitus promissa, necessariò requiri observantiam omnium illarum conditionum atque munerum, quæ exiguntur ad fruendum privilegio Bullæ Sabbatinæ: at hoc voluntariè omninò, sineque ratione dictum videtur. Hoc ut demonstraretur, supponendum est *primò*: præfatam Partheniam tutelam, ac specialissimam protectionem multum differre ac discrepare à privilegio Bullæ Sabbatinæ, non solum, quia diversis temporibus promissa, seu concessa sunt hæc beneficia, verum etiam, quia in seipsis diversæ valde, distinctæq; sunt gratiæ, ut penitus utrasq; dependenti patebit: ideoq; Authores passim duo hæc beneficia, ac privilegia semper distinguere solent.

Supponendum *secundò*, obligationes ac conditiones pro obtinendo Bullæ Sabbatinæ effectu, tunc primum fuisse designatas ac manifestatas, quando privilegium hoc à sanctissima Virgine divinitus revelatum fuit JOANNI XXII. Pontifici: ut satis inde colligi videtur, quod ante tempora hujus Pontificis, nulla prorsus in illis, de hoc Carmeleo Sodalitio, Pontificiis Diplomatum, aut aliis de hoc argumento scribentibus Authoribus, harum conditionum sive obligationum mentio habeatur.

369. H I S suppositis, probatur non esse necessariò observanda illa omnia munera, quæ pro Bullæ Sabbatinæ gratia consequenda exiguntur, ad fruendum præfata DEIPARÆ Virginis tutela.

Suadetur 1. Constat ex authenticis, probatisque Historiis permultos mox post datum S. SIMONI Stock parthenio Scapulari, & longè ante editam Bullam Sabbatinam, specialissimam hanc, promissamque eidem B. SIMONI protectionem Virgineam, tam in corporalibus, quam spiritualibus morbis ac malis divinitus sensit, ac promeruisse, sed tunc ad illam non requirebatur à Confratribus recitatio officij, aut abstinencia à carnibus &c. utpotè, quorum obligatio primum inducta fuit per Bullam Sabbatinam &c. Ergo sicut
 tunc

tunc frui potuerunt speciali illa DEIPARÆ tutela sine horum obser-
vatione, ita & nunc poterunt post Bullæ Sabbatinæ promulga-
tionem.

I I. Referunt eadem Historiæ, complures, qui in vita haud gesta-
rant sacrum Scapulare, illud in lethali primùm morbo, aut sub mortē
petisse ac suscepisse, quo vel sic præfatæ Partheniæ tutelæ, illo adhuc
tempore, participes fierent: sed tunc impotentes erant ad recitan-
dum præscriptum Officium & cæt. præsumendum igitur, tam illos,
qui eo tempore sacerrimum hunc habitum conferebant, quàm illos,
qui eundem recipiebant sensisse, ac judicasse, has condiciones pro hac
singulari tutela ac protectione obtinenda minimè necessarias esse.

III. Ponamus sanctiss. Virginem, aut non concessisse privile-
gium Bullæ Sabbatinæ, aut aliud pium opus, diversum à præscripta
recitatione Horarum canonicarum, aut abstinencia &c. statuisse atque
exegisse pro illius effectu consequendo. Hac hypothefi data, in tali
casu non fuisset necessaria prædicta recitatio, aut abstinencia &c. pro
illo privilegio obtinendo, ergò nec modo necessaria erit. Ita
discurrit nuperus quidam Scriptor, ad probandum minimè esse obli-
gatorium, aut necessarium, ad gaudendum specialissima S. SIMONI
nostro à DEIPARA Virgine promissa protectione, cunctisq; eidem
connexis beneficijs, observari illa omnia, quæ pro Bullæ Sabbatinæ
gratia consequenda exiguntur: sed nobis sufficiat, nec ipsam sanctiss.
Virginem, nec ullum summum Pontificem, aut Ordinis Prælatos
his condiciones, aut munera à Confratribus pro hac, de qua nunc
differimus gratia, exegisse aut postulasse. Quare non apparet, undè
hæc, quam tales imponunt, obligationem, oriatur, & vim legis
obteneat.

POSSET tamen in favorem præfatæ, & à nobis rejectæ senten-
tiæ, quis objicere ac dicere: si hæc ita sese habeant, sequetur majus
onus, atque difficilius munus imponi, & exigi pro minori beneficio
obtinendo, quod videtur inconueniens, & rationi dissonum.
Nam etsi tutela & protectio specialis à beatissima Virgine divinitus
promissa, minus bonum censeretur possit, respectu necessitatum tempo-
ralium, quàm adjutorium animabus in purgatorio promissum;
attamen tutela illa longè majus bonum est respectu necessitatum spiri-
tualium hujus vitæ, quàm prædictum adjutorium, uti conferenti u-

370.

Quodnam
censendum
sit majus
beneficiū?

M m a

trumq;

trumq; constabit. Sed pro tutela illa solam gestatio Scapularis assignatur; pro adjutorio autem in purgatorio plura alia graviora præscribuntur, ergò &c.

Quænam
bona con-
tineantur
in promif-
sione facta
S. Simoni?

Antequam huic objectioni satisfaciamus, animadvertendum est, beatissimam Virginem in prima revelatione non promississe liberare aliquem ex inferno, sicut JOANNI XXII. promissit eripere Confratres è purgatorio, sed pollicita est juvare Confratres in hac vita, in temporalibus quidem, sed præsertim in spiritualibus; ut videlicet multa spiritualia bona adipiscantur; maxime verò, ut in gratia DEI vivant, aut ut amissam recuperent, in eaq; decedant, ne aeterno incendio adjudicentur &c.

371.

Quænam
observanda
sint ad illis
fruendum?

HIS præmissis respondetur, videri quidem à B. Virgine gravius onus imponi in actu signato, expressè & explicitè pro minori bono & beneficio: attamen in actu exercito, & implicitè longè aliter rem sese habere. Noverat namque sanctissima Virgo, ad obtinenda primæ revelationis promissa bona (v. g. augmentum gratiæ, conservationem & perseverantiam in ea, sanctam mortem, aliq; ejusmodi beneficia, ad quæ omnia B. Virgo operam suam pollicita est) fuisse cuilibet media assignata opportuna ac convenientia, scilicet DEI atq; Ecclesiæ præcepta: noverat posse quemlibet per horum se observationem juvare &c. Idcirco non judicavit aliud assignandum, nisi quemq; ad hanc observantiam provocare, promoverè, urgere, opem suam offerendo ac pollicendo. Undè in actu exercito, & implicitè prædicta omnia, ipsa quoque assignare, & exigere censetur. Hæc autem longè sunt plura, & graviora, quàm sint ea, quæ ad privilegium Sabbatinum requiruntur. Suam verò singularis auxiliij ac tutelæ promissionem, seu curam specialem, qua semper Confratribus adest, censuit sufficienter compensari speciali, reciprocoq; in se affectu, quem per Confraternitatis suæ ingressum, & assumptionem, ac continuam, devotamq; sui facerrimi habitus gestationem, ceteraque, quibus ut supra insinuavimus, DEIPARA colitur, assatum Sodales protestantur, &c. Absolutè itaque & simpliciter gravius onus in prima, quàm in secunda revelatione, seu promissione assignatur: sive difficilius munus exigitur, & requiritur pro obtinenda gratia seu privilegio S. SIMONI nostro, quàm JOANNI Pontifici promisso.

Respondetur *secundò*, dato & non concesso, levius onus pro be-

neficio

beneficio primæ revelationis, gravius pro beneficio secundæ revelationis assignari, & exigi, hoc tamen non esset inconueniens. Nam ad seruanda præcepta DEI & Ecclesiæ possunt Confratres per liberum arbitrium, opitulante Divina gratia, semetipsos adiuuare: at in purgatorio nullatenus valent semetipsos animæ iuuare, aut liberare; adiutorium enim & subsidium, quod pijsissima Virgo Mater pro illo promisit, totum & totaliter ab ipsa præstandum est, ideò in hac vita Confratres illud per onus impositum promereri debent.

CUM autem superius dixerim, ad ritè gerendum sacrum SCAPULARE, necessarium esse illud gerere, & animo in sanctissimam Virginem optimè affecto, & exercenda bona quædam opera in ejusdem honorem, consultum admodum videtur, atque rationi congruum, ut ea Confratres virtutum opera exerceant, quæ propria Confraternitatis censentur: puta Castitatem colere, Horas, atque alias preces B. Virginis recitare, sacras ejusdem Festivitates singulari cultu concelebrare, peccatorum confessione, SS. Eucharistiæ perceptione &c. Ecclesias Ordinis frequentare, abstinentiam præscriptam observare, & his similia. Quæ tamen omnia determinatè sumpta, tanto cum rigore exigenda non sunt hæc in parte, quanto in Sabbatina, atque alijs indulgentijs. Ratio hujus est, quod ijs locis expressè sint præcepta: hic verò minimè, sed pro ijs alia possunt exerceri: atq; hoc sensu exponit supracitatum P. Lezanam *loc. supracit. C. 5. num. 12.* P. Irenæus à S. Jacobo *sect. 1. Cap. 3.*

372.

CAPUT II.

Quænam requirantur à Confratribus, ut privilegio Sabbatino participes reddantur?

VT Confratres nostri maximo illo, & nulli alteri Confraternitati communi privilegio, Bullæ scilicet Sabbatinæ, de quo uberius in *secunda hujus Operis parte* disseruimus, perfrui valeant, requiruntur, præter tria illa superiori Capite indicata, videlicet *Scapulare benedictum, modo supra tradito, suscipere, & coninud ad collum gerere, atque Confraternitatis albo nomen dare, hæc duo.*

373.

M m 3

PRI-

PRIMUM, ut castitatem pro suo quisque statu colat, & promittat; nempe Virgines virginitatem, vidue continentiam, nupte castitatem conjugalem.

SECUNDUM, ut qui literas norunt. Horas Canonicas, juxta formam à B. Alberto Patriarcha Hierosolymitano præscriptam, recitent. Nescientes autem literas debent diebus ab Ecclesia præscriptis jejunare, & feria quarta, & Sabato (nisi quando natalis Domini coinciderit) à carnibus abstinere. Ita CLEMENS VII. in Bulla, Ex clementi, nec non in alia incipiente *Dilecti Filij*, conformiter ad vulgatam JOANNIS XXII. Circà hæc duo munera, & obligationes, nonnulla animadvertenda, observandaque occurrunt, quæ paucis expedire conabimur.

374. ADVERTENDUM primò, de folis feminis, dum de castitate servanda, promittendaque agitur, nullam verò de viris fieri mentionem. Utrumque nihilominus sexum hic intelligunt Authores, Cyprianus in *Thef. I. Part. Cap. 23.* Lezana *Lib. de patron. MARIE Cap. 12, num. 23.* Irenæus, & alij; sive id dicatur devoti sexus esse privilegium: sive è contra, in fragiliori, moneri utrumq; de continentia. Utrumq; enim intelligi indè probatur, quod ratio sit eadem utriusq;: at leges extendi propter identitatem rationis docent Theologi *Prim. secund.* Erga ista lex de continentia proposito ad utrumque debet hic lexum extendi. Nihilominus cum juxta eosdem Theologos aliquando contingat, eandem non esse obligationem, ubi eadem militat ratio; posset fortè quispiam dubitare, num munus istud de continentia, folis feminis sit impositum, quod in feminino Grammaticorum genere est expressum. Primò, quia per *feminam* nunquam *vir* solet intelligi, esto *viri* nomine aliquando cum *viro* intelligatur *mulier* in favorabilibus. Cujus ratio petitur ex eo, quod *caput mulieris vir*: ac proinde *viri* nomine includi potest *mulier*, quemadmodum res quælibet suo cum principio potest numerari: in Rege quoque ac principe continentur subditi; ex quo fit, ut qui cum principe contrahit, cum subditis censetur contraxisse: & idem de patrefamilias respectu filiorum dicendum. Sed nunquam princeps in subdito, pater in filiis dicitur contineri, ita ut, quod cum subdito, aut filiofamilias fuerit contractum, princeps, aut pater ratum habere teneatur: nec consecrari *femina* vocabulo *vir* erit intelligendus. Secundò, dato quod *virgo* possit aliquoties ad significandum *virum* usurpari, communi quati appellatione: tamen *vidua*, & maximè *conjugata* eam interpretationem non admittit.

374.

Tam viris
quàm fe-
minis ca-
stitatis ser-
vandæ ob-
ligatio im-
posita.

Ad hæc respondendum, levioris momenti rem esse, quàm ut ampliùs disceptetur: nam ea onera non sunt gravia, ut bonorum ejusmodi operum propositum viri excutiant, imò eadem illa sunt, quæ ex naturæ, DEIque legibus tenentur observare. Præterea probabile non est, tanto cum discrimine egisse beatissimam Virginem, & summos Pontifices, ut cum immediatè antea de utroque sexu locuti fuissent, iterumque postea utrumque complectantur, medio in sermone relictis viris, soli femineo sexui pensum imponant, nulla omninò istius diversitatis affulgente ratione.

ANIMADVERTENDUM secundò, per *promissionem* non intelligi *votum*, sed *propositum* duntaxat servandi continentiam, suum intra cujusque gradum. Undè non est quod meticulosum quempiam permoveat, aut absterreat, quasi Sodales ad castitatis observantiam voto illigentur, non intemperantes modo, sed etiam sacrilegi futuri, si se contaminent, delinquentes ea in parte; quod magno oneri à timidis ducitur: *molliri potest*, inquit Theoph. Raynaudus, *ea durities* (si tamen *durities*, & non *decus* supernaturale Religionis, honestati temperantia superadditum) si recolatur, plerumque PROMISSIONIS nomen in hujusmodi negotiis, non nisi firmum propositum, à voto longè diversum, sonare: sicut sæpè penitentes, inter confitendum, fervore spiritus correpti, tundente animum, adhibitis, quæ minis de Cælo, quæ verbis fortibus Confessarij, promittunt se deinceps abstinentes flagitio. Non quod voveant vitæ integritatem, & sceleris illius puritatem: sed quod contestentur, quam cupiant frugi evadere, nec quod vomitu egerunt resorbere. Explicatè id tradiderunt graves Authores, tum antiqui, tum recentiores, è quibus N. Thomas à IESU lib. 2. de Confratern. S. MARIE de monte CARMELO Cap. 4. Cyprianus à S. MARIA in Thesaurò Carm. 1. part. Cap. 23. Lezana loc. supra citato Cap. 12. num. 23. Irenæus à S. Jacobo sect. 2. Cap. 7. §. 2. Gregorius Nazianzenus à S. Basilio in Adoptione parthen. 3. part. Cap. 4. & alij cumplures.

Undè ex promissione hac, alia non oritur obligatio, neque hac ex parte aliter augetur offensa, quàm ex cæteris piè, Christianèque vivendi præceptis. Sodalis ergò, si nitorem debitæ castimonie iniquaet, (quod avertat DEUS) astringitur quidem obligatione explicandi in Confessione noxam intemperantiæ, sicut cæteri Fideles similiter delinquentes: sacrilegium tamen aperire non tenetur, quia nullum

375.

Quid per
promissionē
hic intelli-
gendū sit?

Confrater
contra ca-
stitatem
delinquens
quomodo

in Confessione delictum manifestare debeat?

376.

nullum admisit, nullo ad id voto, sed tantum nudo proposito adfectus. Propositum autem istud explicatè necessariò faciendum non est (quamvis melius & efficacius id fieret) sed sufficit sacri habitus susceptio, cum animo servandi ea, quæ sunt præscripta.

ADVERTENDUM tertio, præfatam promissionem minime impedire, quo minus status mutari queat, sed integra manet (ut prius) libertas penes virginem aut viduam ad nubendum. Tunc verò prior continentia virginalis, aut vidualis obligatio transit in debitum servanda castitatis conjugalis.

De hac Continentia servanda obligatione, ejusque summa, respectu Sodalium Partheniorum, congruentissimaq; convenientia plura appositè disserit noster Gregorius Nazianzenus à S. Basilio in *Adoptione parthen. Cap. 4. partis 3.* & in instructione familiari Confrat. S. Mariæ de monte Carmelo *Cap. 19.*

377.

Quid nomine Horarum Canonicarum significetur?

Recitantes Officium parvum B. Virg. satisfaciunt.

ADVERTENDUM quarto, circa obligationem Horas Canonicas recitandi, quod Theologi communiter, nomine *Horarum Canonicarum*, intelligant, & significant Officium Divinum seu Canonicum, in Choro recitari solitum, & ad quod Ecclesiastico jure obligantur Clerici, aut ob sacrum Ordinem, aut ratione Beneficij. Istud si recitetur, haud dubie satisfiet ex hac parte Confraternitatis muneri. Ad illud nihilominus Confratres omnes teneri, nemo jam asseruerit post expressam Cardinalium declarationem, à PAULO V. confirmatam, anno 1613. Illi etenim minoris tantum Officij B. Virginis meminere; sive, id dixerint, veluti priorum Bullarum Pontificiarum interpretes; sive quod per Horas Canonicas indefinitè sumptas istud officium putaverint intelligi posse: quemadmodum partem esse Canonicarum Horarum censuit Navarrus *de Orat. Cap. 10. num. 4.* Superiori decreto videntur pridem compulsi nostri Ordinis Patres Calceati, ut decernerent an. 1625. *Constitut. 4. part. Cap. 28. Literales habentes Officium saltem parvum B. Virginis &c. recitandum esse.* Lezana quoque *qq. Reg. Tom. 2. C. 15. n. 46. & lib. de Patron. loc. cit.* constanter affirmat sufficienter satisfieri per Officium parvum B. Virginis. Porro antè præfatam declarationem major esse poterat difficultas: nihilominus idem quoque tunc sensere Petrus Lucius in *Compendio Histor. Carmel. in annotat. ad Bullam Sabbatinam*, & Thomas à IESU loco supra cit.

378.

ADVERTENDUM quinto, non esse necessariò recitandum Officium,

ficium juxta ritum Ordinis Carmelitarum, sive recitetur majus Canonicum, sive minus B. Virginis. Cum enim beatissima Virgo velit & obliget Confratres, ad recitandum juxta Regulam datam à S. ALBERTO Patriarcha Jerosolymitano, & in illa aliud non decernatur, quàm ut recitetur, secundum institutionem SS. Patrum, & approbatam Ecclesie consuetudinem: sequitur, quod illi omnes, qui recitant Officium aut Romanum, aut Benedictinum, aut Dominicanum &c. completè satisfaciant huic muneri; recitant namque secundum institutionem SS. Patrum, atque approbatam Ecclesie consuetudinem. Ita censent unanimiter P. Thomas à JESU & P. Lezana supra citati, P. Theoph. Raynaudus in *Paranesti ad Sodales*, P. Gregorius Nazianzenus, & P. Irenæus *loc. supra cit.* P. Franciscus à Puerò JESU in *Expositione Bullæ Sabbat.* aliq; complures.

Æquum nihilominus & congruum existimat P. Irenæus, ut Confratres, quantum in ipsis fuerit, Carmeliticum recitent: eo quod magis sit proprium Ordinis à quo Sabbatinum emanat privilegium. Si quis tamen teneatur ad aliud recitandum, ratione professionis in alio Ordine, aut obsequij in alia Ecclesia, &c. non ideo privabitur Sabbatina gratia. Imò si quis esset assuetus ad Horas B. Virginis secundum formam Concilij Tridentini, nec similem devotionis sensum experiretur in persolvendis Horis ad normam Breviarij Carmelitici, retinere posset priorem usum. Cum enim utraq; sit licita, & permissa, id maximè consulendum, & suadendum, è quo impensior pietas, devotionisque Marianæ ardor percipitur.

Monent tamen plures è præfatis Authoribus, minimè satisfieri huic muneri per recitationem psalmorum pœnitentialium, Officij defunctorum, &c. quia non sunt Officium B. Virginis minus, nec majus Canonicum: nec per alia breviora immaculatæ Conceptionis, similiaq; officia, non enim videntur esse approbata ab Ecclesia, sed potiùs privata devotorum exercitia.

Neq; etiam per illa eadem, aut quælibet alia, quantumvis etiam in usum singularem approbata: nam dicitur, debere esse secundum approbatam Ecclesie consuetudinem: ita, ut non sit solùm approbatum, verum etiam in Ecclesia sit consuetum, quod est meo judicio, in Choro seu Ecclesia aliqua recitari solitum. Undè si pro Ecclesia aliqua, novum aliquod B. Virginis Officium in Choro recitandum, approbaret summus

N n n

Ponti-

Non obligantur Confratres recitare Officium juxta ritum Carmelitanum.

Licet hoc uti ritu magis conveniens, consultumque videatur, nisi aliud obstat, &c.

Non satisfi huic obligationi per Officiũ minus Conceptionis immaculatæ, aut alia similia,

Nec per officia pro particulari usu approbata.

379.

Qui Horas recitant non teneantur ad abstinendam Feriæ quartæ, nisi ex consilio & laudabili consuetudine, & ad lucrandas indulgentias Pauli V.

380.

An Sodales nostri debeant se appellare *Confratres & Consores Ordinis Carmelitarum?*

Vide de his *Cap. 13. part. 4. n. 274.*

Sodales nostri *Confratres Or-*

Pontifex, crederem per illud etiam satisfieri posse; sive brevius solitudo fuerit, sive longius, quia non attenditur Officij quantitas, sed qualitas, seu approbata Ecclesie consuetudo: non autem satisfaceret huic Sodalitij muneri, qui recitaret pro usu v. g. Petri in particulari approbatum, ratione ejus devotionis &c.

ANIMADVERTENDUM sextò, non teneri ad abstinendum à carnibus Feria quarta ac Sabbato, vel ad jejunandum vi Sabbatice, eos, qui Horas recitant. Si tamen Feria quarta abstineant, lucrantur, præter meritum boni operis, concessam à PAULO V. indulgentiam, de qua supra *Part. 4. Cap. 5.* diximus. Laudabilis nihilominus & antiqua fuit, estq; consuetudo, ex devotione solum & consilio, non ex præcepto, ut Confratres Feria quarta à carnibus abstineant, etsi Officium recitent. Quod etiam satis aperte insinuat hisce verbis lectionum Divini officij Commemorationis solemniter beatissimæ Virginis de monte Carmelo: *Non in hoc tantum seculo, Ordinem (Carmelitarum) sibi tam acceptum multis prærogativis B. Virgo significavit, verum & in alio; (cum ubiq; & potentia, & misericordia plurimum valeat) Filios in Scapulari Societatem relatos, qui abstinendam modicam, precesq; paucas eis prescriptas frequentarunt, ac pro sui status ratione castitatem coluerunt, materno planè affectu, dum igne purgatorio expiantur, solati, ac in Celestem patriam obtentu suo quantocius pie creditur esse ferre &c.*

Nonnulli, ut suprâ laudatus Irenæus cum alijs, è CLEMENSIS VII. Constitutione aliam quandam deducunt obligationem à Confratribus servandam: scilicet, ut appellent se *Fratres & Soreles Ordinis Carmelitarum.* Verùm alij Pontifices eam conditionem minime expresserunt, licet de facto iisdem nominibus Sodales appellent. In vulgata quoque JOANNIS XXII. Bulla, eadem legitur nuncupatio, *appellantes se Confratres & Consores mei Ordinis &c.* ait B. Virgo ad eundem Pontificem: ubi observandum Carmelitarum institutum nuncupari, *Ordinem Fratrum B. MARIE Virginis de monte Carmelo:* quem titulum pluribus Diplomatum summi Pontifices, indulgentias etiam largas impertientes ijs omnibus, qui hoc modo Ordinem nostrum vocarent, confirmarunt.

Hinc consecrariè deducitur, Sodales nostros similiter nuncupandos esse, *Confratres Ordinis B. MARIE Virginis de monte Carmelo.* Quæ omnia eximium sanè splendorem huic Sodalitio adificunt; tum ipsi

appellationis prærogativa, tum quod ipsius appellatio, leges, ritus &c. ab ipsamet sanctissima DEI Genitrice instituta fuerint. Nec est quod æmulum aliquem singulare istud Carmelitarum beneficium provocet ad invidiam, aut displicentiam, cum Christianus omnis appelletur Christi Frater; undè D. Anselmus: *quod tantum Patrem, & tantum Fratrem sortiti sumus, utiq; B. Mariæ adscribere debemus &c.* vide sis de hoc Raynaud. *lib. cit. 1. part. cap. 3.* & iterum in *Paranesi ad Sodales.*

PRÆTER suprâ enumerata munera, aliud quoddam assignavit CLEMENS VII. in Bulla, cujus initium est, *Ex clementi.* ut nimirum Ordinis statuta Confratres servant. Quod tamen nec usu receptum, nec intelligendum de ijs statutis, quibus Religiosi professi hujus Ordinis adstringuntur: cum eorum observatio in multis repugnet Sæcularibus, qui in hoc Sodalitium adoptantur. Mendum irrepsisse, Amanuensis incuria, in ipsum Diplomatis textum omninò credendum est; qui sic habet: *Qui Confraternitatem de monte Carmelo ingredi, seu Confratrum Confraternitatis ejusmodi numero ascribi, ipsiusque Ordinis statuta observare, ac habitum dicti Ordinis deferre &c.* cum potius legendum sit, juxta aliud ejusdem Clementis Diploma, cujus initium ab his verbis ducitur, *Dilecti Filij. hoc modo. Qui Confraternitatem de monte Carmelo ingredi, seu Confratrum Confraternitatis ejusdem numero ascribi, ipsiusque statuta observare, ac habitum dicti Ordinis deferre &c.* Quæ lectio & cohærens est, & legitima videtur, atque intelligenda de statutis Confratrum proprijs, hoc est, expositis supra muneribus, ad quorum observationem tenentur.

CAPUT III.

Proponuntur & dissolvuntur nonnulla dubia ac difficultates circa asserta in superiori Capite.

VÆRITUR primò, An Horæ Canonicæ à Confratribus, juxta supra dicta, recitandæ, debeant quotidie recitari?
Respondetur, summos Pontifices circa hoc nihil determinatè expressisse, sed remississe ad formam Alberti,
Nun 2

dinis B. Maria V. de monte Carmelo nuncupari valent; & quàm excellens sit hujus appellationis prærogativa?
Lib. de Excell. B. V. cap. 9.

381.
Ad Ordinis statuta servanda non astringuntur. Confratres.

382.
Horæ Canonicæ quotidie à

quæ

Confratribus recitanda sunt: nisi legitime impediantur.

quæ solum meminit institutionis SS. Patrum, & approbata consuetudinis Ecclesiæ: juxta hanc verò quotidiana recitatio requiritur. Unde Constitutiones Ordinis ann. 1625. teste Irenæo supra citato, quotidianam Confratribus recitationem præscribunt. Ut dicam, quod sentio, suppono non posse difficultatem esse de iis, qui aliunde tenentur quotidie Officium persolvere Canonicum, quales sunt Sacerdotes &c. nam solvendo debitum unum, satisfaciunt pariter alteri. Cæteros quoque existimo debere quotidie recitare, nisi legitimo aliquo impedimento excusentur. Communis enim loquendi modus ac usus, per obligationem recitandi, quotidianam intelligit; sicut per obligationem servandi festa, singulos dies festos intelligit, & quando præcipitur jejunium in Quadragesima, quotidianum jejunium exigitur, cum indefinita sit locutio.

Petes, quale debeat esse impedimentum ad excusandos Sodalitales à quotidiana recitatione?

Quale impedimentum illos excusare queat?

Respond. non debere esse tantum, quantum exigitur pro excusandis Sacerdotibus, aut similibus &c. personis à Breviarij recitatione. Quare, inquit Irenæus *loc. cit.* si quis per horam tantum quotidie orare posset, cujus medium mentali orationi soleret tribuere, eo quod inde spirituales animæ vires auferentur: aliunde Rosarij Dominicani Sodalitio nomen quoque dedisset, ex quo deberet ter in hebdomada dicere Rosarium, vel aliis pietatis operibus, precibusque esset deditus, magno cum affectu & ardore, puto sufficere, si aliquoties in hebdomada, pro majori aut minori impedimenti ratione, Horas B. Virginis recitaret, ita ut tunc dicenda non foret dispensatio, sed major non esse ex natura rei, atque ipsius institutionis obligatio. Id colligo ex ipsa Bulla, reducendo utramque partem, *legentium & non legentium*, uti par est, ad æquitatem. Etenim quotidiana recitatio tanto cum rigore præcepta, ut omne aliud exercitium, precesque reliquas excludat, longè gravior est abstinentia carnum per diem unum, (si quidem Sabbati abstinentia, aliaque jejunia sunt de necessitate Ecclesiastici præcepti:) Ergo cum in Bulla tantus rigor non sit expressus, induci non debet latum adeò discrimen inter Confratres legentes, & non legentes, quo sanè deterioris conditionis evaderent Literati. Ita Irenæus. hæc tamen ejus expositio quoad omnia non probatur ab omnibus.

ALTERA quæstio primæ est affinis: utrum scilicet, integrum sit recitandum officium?

Respond. Affirmativè: Horarum enim Canoniarum nomine includuntur Matutinum cum Laudibus, quatuor Horæ minores, Vesperæ & Completorium: quæ septem sunt numero, ex præcepto, ritumque Ecclesiæ. Confirmatur hoc ipsum. Bullæ loquuntur indefinite; ergo non est ratio, cur ad certas solum Horas, aut has potius quam illas, aut plures, aut pauciores sis obligatus: Ergo vel ad omnes omninò teneris, vel ad nullas.

Simili argumento probari potest *quotidiana* recitatio, cum ad certos dies non adstringat Bulla, sed loquatur indefinite. Nec obstat superiùs adducta compensatio, seu reductio ad æquitatem, de qua, ex sensu P. Irenæi, in priori dubio. Nam ea reductio locum habere non videtur, nisi quatenus gravitas obligationis augetur per hoc, quod omnes aliæ preces essent in suprâ memorato casu interdixta seu intermittendæ: in quo supponitur esse aliquod impedimentum; quo existente idem erit sentiendum de *integritate* Horarum, quod de *quotidiana* recitatione: eo autem cessante, integrè quotidie recitandæ erunt.

QUÆRITUR *tertiò*, utrum is, qui ratione Ordinis sacri, Beneficii, aut alia ex causa recitat majus Officium, teneatur etiam ad Officium minus B. Virginis, ut fruatur Bullæ Sabbatinæ privilegio?

Respond. Non teneri: nam alterutrum sufficit, majus quidem officium ex Diplomate JOANNIS XXII. ALEXANDRI V. & CLEMENTIS VII. minus verò B. Virginis ex decreto Sac. Inquisitionis Romanæ ann. 1613. Ordinis Constitutionibus, Authoribusque universis, qui ea de re scripsere. Quod etiam tales unica recitatione sive majoris, sive minoris B. Virg. officij satisfaciunt, inde patet ac probatur; quod unico actu potest quis pluribus, ac diversis obligationibus satisfacere. v. g. unico jejunio obligationi præcepti Ecclesiastici, & voti specialis, vel pœnitentiæ in confessione impositæ.

QUÆRES *quartò*, Utrum recitans Officium parvum B. Virginis, animo lucrandi privilegium Sabbatinum, & omittens culpabiliter Officium Divinum, ad quod obligatur ratione Ordinis sacri, Beneficii, aut alterius tituli, illud de facto consequatur?

Nnn 3

Negati-

383.

Officium integrè recitandum est.

384.

Non teneatur ad Officium parvum B. Virginis qui ex alia quacunque causa recitat Officiū majus Divinum.

Quæstio curiosa.

Negativam sententiam subjectæ videntur suadere rationes. I. Nemo lucratur indulgentiam, ex Theologorum sententia, per opus in lethali peccato patratum: homo autem ille recitat Officium B. Virginis lethalis culpæ reus, ob neglectum Breviarium; Ergo &c.

II. Videtur ille agere contra mentem & voluntatem Sancti. Virginis, in concessione Sabbatini privilegij expressam. Cum DILECTISSIMA Virgo omnem in eo videatur posuisse sollicitudinem, ut præcepta Divina, Ecclesiæque servarent Confratres; undè vix aliquid præter illa præscriptum voluit v. g. continentia, jejunium &c. Ergo signum est, noluisse cum eo contrahere, qui præceptis neglectis, leviora præstat opera, quibus adipisci potest illud tam singulare privilegium.

Contractus natura, quæ sit? Sabbathinum privilegium an contractus dici possit?

Pro affirmante sententia hæc militant argumenta. I. Naturæ contractus: cui, si pars una satisfaciat, deesse non debet altera. Sabbathinum verò privilegium fœderis, & contractus induit rationem, mutua ex promissione, cui satisfaceret per recitationem Officii B. Virginis, (positis alijs de continentia &c. de solo quippè Officio hic disputamus,) pietè ergò præsumendum ac dicendum videtur, piosissimam misericordiam Matrem suam quoque ex parte Confratri tali tunc minimè defuturam. II. Par videtur argumentum de hoc sacri Scapularis beneficio, quoad Sabbatinam è purgatorio ereptionem, ac de primo, quoad immunitatem ab æterno incendio: at hoc probabiliter consequetur, qui continuò gestat ex devoto in sanctissimam Virginem affectu ejus Scapulare, debitumque illius cultum minimè negligit; esto aliundè à lethalibus sit culpæ haud omninò immunis. (Non quod ejusmodi peccator eo in statu sit DEUM visurus, quod asserere, impium esset & hæreticum, sed misericordissima Virgo Scapularis intuitu, pacisque fœderis, cui ille satisfacit, ejusmodi gratiarum auxilia ipsi, alioquin indigno, obtinebit, quibus convertatur, ut conversus salvetur.) Similiter ergò, qui legendo Officium B. Virginis Sabbatino muneri satisfecerit, licet aliundè lethali culpæ obnoxius, videtur id præstitisse, quo post mortem sperare possit Sabbathini privilegij effectum: (si tamen antè decessum remissa fuerit noxa mortalis, alioquin nullum haberet quæstio locum.)

386.

AD PRIMUM oppositæ sententiæ argumentum responderetur primò: nolle Theologos omnia opera fieri in gratia, sed sufficere

si quæ.

si ultimum, quo quispiam lucraturus est indulgentiam, eo in statu peragatur. Qua ex doctrina Sabbatino privilegio nullus erit privandus ex eo præcisè, quod quædam Confraternitatis munia exercuerit lethali culpæ obnoxius, dummodo in gratia ultimum perfecerit. II. Non desunt, qui velint acceptam in peccato indulgentiam, valere recedente fictione, quorum ex sententia valebit Sabbatina, saltem expiatis per contritionem, aut Sacramentalem pœnitentiam peccatis. III. Aliquod etiam discrimen ponendum est eam inter indulgentiam, quam suis operibus Fideles adipiscuntur, & Sabbatinam, de qua agimus. Nam in priori illa habetur immediatè operum ratio, quorum intuitu dispensantur merita Christi, & ex aperto Ecclesiæ thesauro id assumitur, quo satisfiat pro pœnis peccatorum ejusmodi hominis. In posteriori ipsius hominis opera immediatè non spectantur, sed DEIPARÆ Virginis suffragium, intercessio atque protectio. Unde mirum videri non debet, quod SS. Virginis merito hic obtineat, quod malis suis operibus, neque hic, neque alius ullus fuisset affectus.

Nec refert, si objicias, SS. Virginem operi peccatoris non moveri, ut pro eo intercedat, uti per opus pravum Christus Dominus non movetur ad applicandum suæ Passionis meritum. *Respond.* Neutrum quidem excitari intuitu operis mali, utrumq; nihilominus misericordia moveri erga peccatorem: sanctiss. verò Virginem, eo quod miseris ac desitutis peccatoribus data sit in singulare refugium, materno prorsus affectu eorum omnium saluti consulere, ac de Confratribus suis magis esse sollicitam, quos sui fœderis tessera cum viderit insignitos, specialibus adjuvabit auxilijs, inito fœderi, ut satisfaciat. Nec propterea opera reiicimus, sed modo jam tradito misericordissimæ Virginis potentissimam intercessionem potissimum consideramus, quæ necessariam nobis gratiam pro exercendis bonis operibus, nobis impetret, & obtineat.

AD SECUNDUM respond. sanctissimam Virginem intendisse quidem DEI & Ecclesiæ mandatorum observationem, verùm omnia eodem omninò rigore non præcepisse; quasi irritum esse voluerit suæ Confraternitatis pactum eo ipso, quod semel, aut iterum unum mandatorum ejusmodi Confratres transgressi fuerint. Sed ex ijs Regina Virginum elegit præcipuè virginitatem, & continentiam, qua

Utrum omnia opera pro indulgent. lucro requisita debeant fieri in ingratia?

Quodnam intercedat discrimen inter Bullæ Sabbatinæ, cæterasq; indulgentias?

Curbeatiss. Virgo magis sollicita sit de suorum Confratrum salute?

387.

Quomodo SS. Virgo intendit Dei & Ecclesiæ m.

atorū ob-
servationē
in designā-
tis munc-
ribus suis
Confratri-
bus?

qua maximè delectatur, eamq; Confratribus proposuit, atque mo-
dia, quæ ad continendum juvarent, hinc orationem, inde jejunium
adsignavit. Iſtam autem orationem eſſe Eccleſiaſticum, aut parvum
B. Virginis Officium, interpretati ſunt Pontifices, Cardinales, ce-
teriſq; Authores, qui ea de re ſcripſere. Putandus eſt igitur ſacer-
ſatisfeciſſe, qui, omiſſo culpabiliter majori, parvum B. Virginis
recitavit Officium: quod tamen abſolutè non auſim aſſerere; ſed
prudens Lector perpendat accuratiùs, quid ſit ſecuriùs ac probabi-
lius. Ex dictis,

Utrum de-
beat eſſe in
gratia, qui
Confrater-
nitatis o-
pera exe-
quitur?
Vide de
his P. Do-
minicum
à SS. Trini-
tate Tract.
de Jubilæo
controverſ.
13. Cap. 6.
Gabriel à
S. Vincen-
tio p. 3. de
Sacram.
pæn. d. 13.
queſt. 3.
Stephan.
à Paulo
Tract. 5. d.
dub. 12. n.
292.

Colligere licet, illum pariter non debere eſſe in gratia, qui je-
junat, abſtinet, aut alia exequitur, ut Sodalitij legibus ſatisfacit.
Quæ doctrina complures habet patronos in ſimili materia, cum ag-
tur de jejnijs in Jubileo præſcriptis, alijsq; ſimilibus. Quamvis
iterum, qui v. g. dum jejunat ex præſcripto Confraternitatis, non
eſt lethalis furti, videri poſſit differre ab alio, qui dum recitat Of-
ficium B. Virginis omittit Horas Canonicas. Prior etenim debet
tun Confraternitatis ſolvit integrè, eſto delinquat in alio. At po-
ſterior peccat in ipſomet Confraternitatis opere, nempe vitioſa Ho-
rarum recitatione. Niſi dixeris, eum in rigore non peccare circa
opus Confraternitatis, cum non Canonicum Officium duntaxat, ſed
diſjunctivè iſtud, aut B. Virginis parvum Officium debeat recitari.
Tunc verò recitatio Horarum beatiſſ. Virginis dici nequit vitioſa,
cum non ſit cauſa negligendi Horas Canonicas, in quarum negligē-
tia atq; omiſſione eſt culpa: at nec cenſeri poteſt meritoria, cum de
congruè, cum ſit opus mortuum: ſed dici debet, aut pænale, aut
melius conventionale opus, de quo, & pro quo cum ſanctiſſ. Virgi-
ne initum eſt pactum. Conventionale autem opus valere, eſt ſu-
ſtatum in peccato, ſuadet contractus natura: nam qui aliquid promiſ-
ſit, puta eleemoſynam, verè ſtat promiſſis dando eleemoſynam,
eſto peccaret aliudè, ſi prava intentione hoc faciat, vel ex aliena
eroget &c.

388.

ALIA tamen, inquit Irenæus *loc. cit.* occurrit ratio, quæ
vincat præſatum Sacerdotem Sabbatinam non lucrari. Si videtur
Horarum obligationem pro Confratribus ſic interpreteris. C. L. I.
MENS VII. Horas præcepit juxta formam ab Alberto præſcriptam.
Albertus verò in Règula aliam non aſſignavit præter iſtam: B. V.

Horas Canonicas cum Clericis dicere norunt, eas dicant secundum institutionem SS. Patrum, & Ecclesie approbatam consuetudinem. Qui vero eas non norunt, viginti quinque vicibus Pater noster dicant &c. ubi observandum, non dixisse simpliciter: Qui norunt literas, dicant cum Clericis &c. sed qui cum Clericis dicere norunt, id est, qui inter Clericos fuerint cooptati, cum Clericis &c. unde tria deberent consecrari Confratrum genera distingui. Alij enim norunt legere cum Clericis, id est, sunt Clerici, quibus præscriptum est Officium Canonicum: Alij norunt quidem legere, sed non cum Clericis, quia ad Clericatum sunt inepti, ut feminæ, vel non sunt promoti, ut viri laici, ad quos videri potest spectare obligatio recitandi Horas beatiss. Virginis: Alij demum nullo modo sciunt literas, quibus jejunium & abstinentiam B. Virgo assignavit. Hæc sententia (cujus examen Lectori committo) si admittatur, nihil proderit Sacerdoti Horarum B. Virginis recitatio, si Breviarium omittat, quia Horæ illæ ad eum non magis pertinent, quoad hoc Sodalitij munus, quàm jejunium & abstinentia ignaris literarum imposita.

Ex quo prætereà inferitur, Sacerdotem, qui propter legitimum impedimentum excusaretur à Breviario, haberet tamen copiam recitandi Horas B. Virginis, non teneri ad eas recitandas: sicut sublata legendi quascunq; Horas, etiam B. Virginis, opportunitate, non tenetur jejunare aut abstinere, ut satisfaciat Scapulari. Nam in ea sententia tria ejusmodi munera essent omnino disparata pro triplici Confratrum statu. At si existimes disjunctivè proponi Breviarium & Horas B. Virginis universaliter pro omnibus, qui norunt legere, sive sint Clerici, sive alij, tunc Sacerdos Breviarium recitans, satisfaciet quidem, quia implet partem alteram disjunctionis: at excusatus à Breviario, si supetat facultas recitandi Horas B. Virginis, ad eas tenebitur lege Confraternitatis; quia quantumvis impeditus sit quoad unam disjunctionis partem, liber tamen est quoad alteram. Deniq; si ne quidem Horas B. Virginis possit legere, ad jejunium & abstinentiam nullatenus tenebitur; quia id munus nullo modo respicit eos, qui norunt legere, nec sub determinato, nec sub hypothetico, aut disjunctivo præcepto.] Hucusq; Irenæus.

QUÆRES quinto, utrum nescientes literas possint lucrari privilegium Sabbatinum recitando preces à B. Alberto in Regula Fratrum

Nota tria Confratrum genera.

Utrum Sacerdos legitime excusatus ab Officio Divino teneatur ratione Bullæ Sabbatinæ ad Horas B. Virginis persolvere?

389.

000

tribus

tribus nostris Laicis praescriptas? Non desunt, qui censuerunt id fieri posse, & tales ad hoc teneri. Ex his fuit R. P. Thomas à JESU lib. 2. de *Confratern. S. MARIAE de monte Carm. cap. 4.* Et videtur colligi & deduci ex Diplomate JOANNIS XXII. prout ab aliquibus refertur.

Nescientes
literas non
tenentur
ad preces
Fratribus
Laicis in
Regula N.
praescri-
ptas, sed
ad jejunia
& abstinē-
tiam.

Sed contraria sententia absolutè tenenda est cum R. mo Theodoro Stratio, Lezana, Gregorio Nazianzeno à S. Basilio, Ireneo à S. Jacobo, & alijs. Ratio hujus est, quod nulla omninò hujusce obligationis in Bullis Pontificijs mentio habeatur. Et ipsamet sanctissima Virgo pro ignorantibus literas apud JOANNEM XXII. jejunia & abstinētiā affligit: quod autem ad Regulam Alberti mittat, intelligendum est, de recitantibus Horas Canonicas, & literarum gnaris.

Nec refert, quod vulgata JOANNIS XXII. Constitutio reperiatur apud nonnullos cum isto onere, illa enim lectio legitima non est, cum nec in authenticis, nec in alijs Pontificum Diplomatum, ullum ea de re verbum reperire sit.

390.
Utrum li-
ceat Con-
fratribus pro
libitu aut
officiū re-
citare, aut
abstinētiā
servare?

QUÆRES sextò, An sit integrum & licitum Confratribus pro libitu, aut recitare Officiū majus, aut parvum B. Virginis, aut praescripta jejunia atq; abstinētiā servare?

Affirmativè ad hoc respondet praefatus P. Thomas à JESU *supra cit.* & id deducere nititur, ex pia praesumptione atque interpretatione verborum, ac mentis, SS. Virginis, ac summorum Pontificum, qui videntur reliquisse liberæ Sodalium electioni, alterarum ex his seligere ac praestare posse. Non enim censentur ita assignasse pro literarum peritis Officij recitationem, ut illos determinat huic uni adstrinxerint &c.

Non licet,

Sed negativè respondendum esse, docent communiter omnes ferè, qui hanc difficultatem attigerunt. Ita P. Cyprianus à S. MARIA, P. Leo à S. Joanne, P. Irenæus, P. Daniel à Virg. MARIA, & alij permulti, ipsæque Ordinis Constitutiones ann. 1626. *Part 4. Cap. 28. §. 6.* & non minus facile quam validè probari posse videtur ex ipsissimis SS. Virginis verbis ad JOANNEM XXII. Pontificem, quibus manifestè atque absolutè suum quibusque, tam nescientibus quam nescientibus literas, munus atque obligationem determinatè assignat. Ab his enim signatim jejunia & abstinētiā, ab ali-

his verò Officij recitationem pro Bullæ Sabbatinæ lucro requirit ac reposcit. Idem statuunt & exigunt summi Pontifices, maximè PAULUS V.

Ex quo etiam facilè patet alteriùs, huic jam dictæ affinis, quæstionis resolutio: utrùm scilicet liceat Confratribus alternativè seu indifferenter pro suo beneplacito, nunc recitando, nunc abstinendo &c. huic muneri satisfacere? Ven. P. THOMAS supra laudatus respondet probabile videri, hoc fieri posse à Confratribus pro ipsorum beneplacito ac commoditate. Sed nobis, & illis omnibus, qui negativam sententiam amplectuntur circà superiorem quæstionem, quoad hanc etiam negativè respondendum est, ob suprà insinuatam rationem. Nec censentur Confratres contrarium agendo muneri suo plenè satisfacere, ac proindè periculo sese exponere non fruendi privilegio Sabbatino.

QVÆRITUR *septimò*, utrùm Fratres nostri Laici, qui norunt legere, non tamen cum Clericis, obligentur recitare parvum B. Virginis Officium, ut gratiam Sabbatinam lucrentur?

Respond. *primò*, probabilem videri ac securam affirmativam sententiam. Probatur: nam cum lex universalis sit & indistincta, nec ullum afferri possit rationis discrimen, quod Fratres nostros ab hoc onere eximat, censentur pariter ad hoc obligati: ne fortè aliàs tanti beneficii expertes fiant. Idem ferendum iudicium, inquit Irenæus, *de nostris Sacerdotibus professis, si officium omiserint, aliaque præscripta non servaverint.*

Respond. *secundò* negativam non carere sua probabilitate ac securitate. CLEMENS enim septimus apertè satis in utraque sua Constitutione *Dilecti Filij*. & *Ex elementè*, eos ab onere recitandi eximere videtur. Dum *primò* ait, animas Fratrum, seu Religiosorum ac Sororum adjuvandas post mortem, &c. ac deindè subjungit pro Confratribus, *quodque Confratres ipsi gratiarum earundem participes fieri volentes, Horas Canonicas, juxta formam ab Alberto Patriarcha &c. Ex quibus liquet, istud onus Officij persolvendi Confratribus duntaxat, non Fratribus Laicis Ordinis impositum videri.*

Hanc quoque tuetur sententiam prædictus venerab. P. Thomas à JESU *loc. supra cit.* ubi docet Fratres laicos Ordinis satisfacere huic muneri, & lucrari Bullæ Sabbatinæ gratiam recitando illum nu-

391.

Neque etiam alternativè.

392.

An nostri Fratres laici, qui legere norunt, teneantur recitare Officium parvum B. Virg.?

Probabilis est sententia affirmans: nec minus probabilis securaq; sententia negans.

Satisfaciunt prædicti Fratres

huic debito recitando assignatum in Regula numerum *Pater noster*, & observando præscriptam abstinentiam & jejunia.

393.

Conditio- nes Car- melitis ne- cessariò observan- dæ pro lu- cro Bullo Sabbatinæ Admonitio bene per- pendenda.

In Excerpt. Eccles.

merum *Pater noster*, seu orationis Dominicæ, in Regula Alberti pro Matutino, Laudibus, Prima & Horis reliquis assignatum. Præterquam quod alio titulo ac ratione satisfacere videantur, observando præscripta à Regula, & Bulla Sabbatina jejunia & abstinentiam.

Hos Fratres, ac omnes Ordinis professos, agendo de condi- tionibus requisitis à Carmelitis, pro adipiscendo Bullæ Sabbatinæ pri- vilegio, subjectis verbis pijsimè exhortatur R. P. Daniel à Virgine

M A R I A in sua laudatissima *Vinea Carmeli* 5. *PART. CAP. 7. num. 811.*

[P O R R ò hujus nostri Ordinis Fratribus professis ipsa B. Vir- go has præscripsit condiciones; ut scilicet *Regulam suam servent, & in- violatam teneant: atque in sancta perseverent obedientia, paupertate, & te-*

stitate. Ita præstantibus duo promisit clementissima hæc Mater, nempe *salvabuntur*, & quod post obitum suum liberati à supplicio pu- gatorij, in montem sanctum viæ æternæ sint adducendi. Ita habetur ex ip- sa Bulla Sabbatina.

Ne igitur gloriemur de tanta nobis promissa gra- tia, nisi istas pacti condiciones servemus, & Regulæ ac votorum no- strorum religiosæ observantiæ insistamus. Quapropter quilibet no- strum *attendant studiosè* (verba sunt in simili subjecto Ivonis Carnoten- sis) *ut signum sine significato non ferat, & vestem sine virtute non portet, ni-*

fortè sit similis sepulchro desoris dealbato. Itaque gloriam non tantum honor *commendet vestium sed splendor animarum.* Liceat itaque sic alloqui Re-

ligiosos hujus Ordinis, verbis S. SIMONIS STOCK, *suprà ex*

Swaningtono relatis: *Fratres conservando verbum istud in cordibus vestris, satagite electionem vestram certam facere per bona opera, & nunquam despa-*

re, &c.] Hæcenus præfatus Daniel.

C A P U T I V.

Quanam præstanda sint Confratribus, ut recensitis in tertia, quarta, quinta & sexta hujus Operis Partibus, beneficiis ac privilegiis gaudere queant?

394.

U M jam sufficienter necessariò præstanda, pro primo et secundo Confraternitatis nostræ beneficio, privilegioque in superioribus exposuisse videamur, superest, ut de requisitis pro tertio, quod comprehendit plenam merito-

rum seu bonorum operum participationem: & quarto, per quod conferuntur de Ecclesie Gazophylacio uberrimi ac ditissimi indulgentiarum thesauri: & quinto, quod multiplices à Sede Apostolica collatas continet facultates exsolutionis à votis, juramentis, peccatis, censuris, pœnis &c. compendiò nonnulla dicamus.

Nonnulli, è quorum numero est P. Cyprianus à S. MARIA, ad fruendum his omnibus beneficiis, maximè tertio, exigunt ea, omnia, quæ necessaria esse asseruimus pro Sabbatini privilegij lucro. P. Simon à Spiritu sancto idipsum innuit in suo opusculo de Confrat. sac. Scapul. pag. 60. editionis quintæ Neapol. Henriquez Tom. 2. lib. 13. Cap. 54. & ex illo Rodericus Tom. 2. quest. 117. art. 7. expressè quoque testantur Confratres nostros tempore interdicti, seu cessationis &c. interesse posse Divinis, ac recipere Sacramenta ab idoneo Sacerdote &c. (quæ sunt de numero privilegiorum CLEMENTIS VII. de quibus disseruimus supra Part. 5.) si tamen, inquit, à carnibus abstineant ferijs quartæ & Sabbatis &c.

In Thesau. Carm. 1. part. c. 23.

Referuuntur variæ circa hoc sententiz.

Hoc quoque non absque fundamento colligi videtur ex ipsa Bulla CLEMENTIS VII. incipiente Ex clementi. per quam conceduntur hæc privilegia. In ea enim præmittit Clemens sibi pro parte Superiorum &c. necnon Confratrum propositum fuisse privilegium Sabbatinum, Confratribus ibidem præscripta servantibus concessum. Quare cum infra idem Pontifex privilegia illa Confratribus concedit, concedere videtur consideratis illis, prout de ijs mentio facta fuerat in principio ipsius Constitutionis, at mentio facta fuerat de illis intuitu gratiæ Sabbatinæ, requirentis certa illa onera, seu Sodalium ad hæc obstrictorum munia &c. consequenter dicendum videtur Clementem concessisse hæc Confratribus privilegia cum eodem onere ac respectu consideratis. His accedit, quod idipsum ex eodem Diplomate CLEMENTIS deduci, & suaderi posse videatur: ille enim hæc privilegia, juxta non ignobilis Authoris sententiam, indulgit liberalissimè, ut parthenios Sodales efficacius alliceret, ad observationem tertiæ conditionis operum pro Bullæ Sabbatinæ gratia necessariò requisitorum, quæ aliàs nimis gravia quibusdam esse videbantur.

ALIIS non absolutè & determinatè, præter sacri Scapularis legitime suscepti piam gestationem, Officij recitationem, aut abstinentiam

395.

000 3

nentiam &c. sed disjunctivè vel hæc, vel alia pia ac consueta Confraternitatis opera, pro præfatis tribus beneficiorum generibus exigunt. Hoc suadere nituntur argumento à simili ducto. Videmus enim in Jubilæis & Bulla Cruciata non aliter concedi ejusmodi privilegia, quàm propter similia pietatis officia.

Docent præterea complures Theologi, quorù nonnullos supra *Parte 3. Cap. 4. & 6.* citavimus receptionem ad merita Ordinis non prædesse ei, qui non est benefactor, &c. Similiter ergò præsumendum, & consecrariè inferendum videtur, summum Pontificem non imperiti præfatam meritorum participationem, nisi pro certis operibus præperagendis. Et si hoc dicendum videatur de hac meritorum communicatione à CLEMENTE VII. facta in supracitata Constitut. *Clementi.* idem asserendum erit de alijs omnibus facultatibus ac privilegijs ab eodem *Clemente* in eadem Bulla concessis.

His addendum, quod Pontifices privilegia ejusmodi concedentes, soleant ordinariè semper supponere pia opera, quorum maxime intuitu illa conferunt. Quod etiam luculenter ex principio Diplomatici GREGORII XIII. ejus est initium, *Ut laudes.* constare videtur. Nec refert, si dicas gestationem ipsam sacri Scapularis operis esse pium &c. Nã esto hoc admitterem, nihilominus cum præfata beneficia, perampla, eximiaq; sint privilegia, non videntur concessa pro nuda & sola gestatione parthenij Scapularis: sicut nec Regularibus censentur concedi privilegia sua pro solo Religiosi habitus gestatu, sed simul ac potius pro alijs Religionis operibus: ita ut non desint, qui doceant Religiosos non viventes regulariter, suis privatis, saltem in foro conscientia, privilegijs: nec ad regulariter vivendum sufficit ipsa nuda duntaxat Religiosi habitus gestatio; Ergò similiter non gaudebunt privilegijs sibi aliàs concessis Sodales habitum sacrum seu Scapulare tantummodò portantes, nihilque aliud præstantes.

396. *Verior & tenenda sententia.*
 His omnibus non obstantibus, cum communiore sententia asserendum est, quod ad fruendum præfata triplici beneficiorum ac privilegiorum specie, sufficiat, & aliud non requiratur, quam esse *Sociale Partheno-Carmeliticæ Confraternitatis.* Ad hoc autem, ut quis sit Confrater, non alio opus est, quàm *Confraternitatis albo nomen duci, SCAPVLARE benedictam ab aliquo Ordinis Prelato, vel ab habente ab eo auctoritatem suscipere, & continuò ad collum religiosè gestare.* ita communitate

fermè omnes de hac materia scribentes : ideoq; nullum in particulari refero.

Hoc unum tamen addendum , & notanter observandum est , quod præter jam dictam legitimam susceptionem, & religiosam gestationem sacri Scapularis , necessarium omninò sit pro lucrandis actu indulgentijs , de quibus fusiùs supra *IV. Parte* differuimus , adimplere & præstare ea omnia , quæ summi Pontifices in earum concessione præscribunt : quæ etiam *ibidem* sufficienter exposuimus.

Hæc sententia probatur ex ipsis Pontificijs Constitutionibus ; quæ pro adipiscendis dictis privilegijs aliud omninò exigere non videntur , ut satis constabit accuratiùs perpendentibus earum tenores & contextum ; & ita illas intellexisse , exposuisseque reperimus communiter Authores. Præterea videmus diversos Pontifices complura concessisse famulis , & familiaribus Regularium non dissimilia privilegia, propter solam cohabitationem &c. non requisitis alijs particularibus pijs operibus : Ergò idem sentiendum, ac dicendum erit de Confratrum nostrorum privilegijs. Ex his etiam liquet , quomodo obviandum ac respondendum sit prioris sententiæ argumentis.

AD obtinenda beneficia , de quibus in *VI. Parte* differuimus , quæ sicut non passim ac promiscuè Confratribus omnibus , sed solùm specialiter dilectis à DEO , DEIPARAq; divinitùs conferuntur , ita non potest generalis pro illis consequendis lex assignari. Licet autem nonnunquam etiam positivè indignis, atq; immeritis propitiùs concedantur , ordinariè tamen ex nostra quoq; parte congruam, debitamque dispositionem requirunt. Non parum verò ad illa promovenda disponunt; *primò* eximia in DEUM , DEIq; Parentem fides ac fiducia : hæc quippè in receptione similium beneficiorum , quæ supra omnem naturæ cursum divinitùs concedi solent , vel maximè exigitur & concurrat , juxta illud Christi Domini dictum Marci 2. *Habete fidem DEI.* *Secundò* Marianum Scapulare gestare non modo physicè & moraliter , verùm etiam ritè & devotè : quod quomodo intelligendum sit, & quid sit *physicè* , quid *moraliter* , quid *ritè* gestare supra *Capite 10. primæ Partis* latius exposuimus.

DEINQUE observandum, quod , sive ratione habita supradictorum privilegiorum , sive absolute & simpliciter , ob spirituale Sodalium bonum , & in recognitionem Carmelo-partheniæ Confrater-

Quid in specie pro indulgentijs requiratur?

397.

Quidnam præstandum Confratribus cupientibus frui beneficijs *VI. parte* enumeratis?

398.

An & cur
Confratri-
bus certum
quotidia-
numque
pensum
per solven-
dum sit?

Cur in mo-
rem indu-
cta videa-
tur reci-
tatio septē
*Pater &
Ave?*

fraternitatis, qua dignati sunt, aliquid Confratribus, præter modum sacri SCAPULARIS, gestationem præstandum sit, quod aliarum Confraternitatum exemplo comprobari valet; quæ certum quotidianumque pensum (præter signum aliquod sibi proprium, quod gestant Confratres, e. g. Cingulum, Rosariū, aut Chordam &c.) præstent: uti etiam observavit noster Cyprianus à S. MARIA loc. *supra* pag. 275. his verbis: *prætereà sicut aliarum Sodalitatum Confratres per aliquod quotidianum habent, ut Confratres sacri Rosarij apud Dominicanos per quod sese membra viva ejusmodi Confraternitatum profitentur, aliquid de illa quotidie toti corpori, & massæ addendo: non absimili modo nostri Confratres per illa septem PATER, & AVE, quotidie aliquid totius Confraternitatis massæ ad dentes sese viva membra profitentur.* Præmiserat ideò in morem jam olim inductum fuisse hunc ob finem, ut Confratres quolibet die septem *Pater & Ave* recitarent, & non ad lucrandam gratiam & privilegium Sabbatinum, pro quo non sufficiunt; & hoc etiam tempore hæc recitatio à PAULO V. 40. dierum indulgentia dotata fuit. Consultat etiam noster Gregorius Nazianzenus *Lib. de Adoptione partibus. Part. 3. cap. 5. num. 2.*

CAPUT V.

Utrum in prædictis muneribus atque obligationibus dispensari, aut illæ commutari valeant: & quomodo, & à quo?

399.
Nulla Confraternitatis observantia ad peccatum obligat.

PRIUS QUAM ad propositam respondeamus quaestionem, supponendum & sciendum est, nullum ex supra propositis muneribus Confratres sub peccato ullo obligantur, nisi contemptus accedat, qui in nulla re sacra ac religiosa tolerandus est. Ita cõmuniter Authores omnes de his differentes, prolo quem legerim, dissentiente. Colligunt, probantque hoc ex Constitutionibus Pontificiis, quæ non præcipiunt absolute, sed ex hypothese præfatorum privilegiorum consequendorum. Hinc studiosè Confratribus animadvertendum, & cavendum est, ne occasione aut prætextu hujus, aut similis Sodalitij, officia vel exercitia præmittant, vel negligant, ad quæ ex voto, obedientia, aut alio iure obstringuntur, quæ illos in conscientia reos faciant.

Perpendenda quoque accuratius, maximique à Confratribus facienda, planè eximia misericordissimæ Virginis-Matris benignitas ac benevolentia, quæ dignata fuit ita propitiùs cum iis contrahere, ut plectendos noluerit, si deficiant, initisque fœderibus renuntient: privandos tamen pacti effectu, fructuque, æqui, justique ratio exigit.

Complures reperiuntur, qui in Sacramentali pœnitentiæ foro se reos confitentur, quod præscripta Sodalitij munia omiserint, aut neglexerint: quod quidam faciunt ex conscientia erronea: nonnulli ex nimium religiosa: alij verò ex timorata ac laudabili, cognoscentes sua se culpa ac negligentia illa omisisse; in quo (uti censet Irenæus sect. 2. Cap. 7. §. 5,) est saltem venialis macula; quod promissis non steterint, susceptumq; SS. Virginis cultum neglexerint: quemadmodum veniale esse potest (inquit idem Author) quod bonum aliquod conceptum propositum omiseris, e. g. abstinere à licita recreatione &c. quare discernendum erit in his Confessario, utrum Confratri expediat, de his se in Confessione accusare necne; pensata uniuscujusque conscientia ratione: utrum scilicet sit scrupulis, erroribus, divinis inspirationibus, &c. impulsa. Ita ille.

HIS præmissis & suppositis, ut nunc quaesito respondeamus, DICENDUM est primò: non posse dispensari, aut commutari illa, quæ requiruntur ad constituendum quempiam Confratrem hujus Carmelo-parthenij Sodalitij. Confrater verò quis efficitur, juxta superius tradita, per legitimam Scapularis benedicti receptionem, continuamq; gestationem, atq; in Confraternitatis libro descriptionem. Et hæc sunt, quæ universim pro omnibus omnino hujus Confraternitatis beneficijs ac privilegijs indispensandis requiruntur, ac pro quibusdam quidem sola sufficiunt, pro alijs verò plura alia necessaria sunt, ut in superioribus latius exposuimus. Quod verò in his dispensari nequeat, aut hæc commutari, probat Religiosissimus P. Thomas à JESU ex antiquissimo, inviolabiliq; usu, ac statutis Confraternitatis nostræ, & ex Bullis Pontificum CLEMENTIS VII. PII V. GREGORII XIII. & SIXTI V. atq; ex ipsis verbis SS. Virginis, quibus sacrum B. SIMONI nostro SCAPULARE conferendo, illud appellavit suæ Confraternitatis signum. Undè infert, non esse amplius in potestate Ordinis, aut etiam ipsius Generalis, Confratres ab hac obligatione gerendi Scapulare absolvere. P. Irenæus probat hoc ipsum

Utrum expediat in confessione de horum omissione, aut neglectu se accusare.

400.

Dispensari nequit in illis, quæ necessaria sunt ad constituendum quempiam Confratrem hujus Sodalitij: & quæ nam sint illa?

In Compend. obligat. Confrat.

P p p

ex eo,

Sec. 2. C.
7. §. 6.

ex eo, quod hæc præcipuum Confraternitatis fundamentum fuit, quo sublato, eadem consistere nequit, se d in aliam Confraternitatem tota immutatur.

401.

An Scapulare cum primò recipitur debeat necessariò esse benedictum?

PETRES, Utrum sit absolutè necessarium Scapulare esse benedictum, quod primò recipitur, ita ut aliàs Confrater minimè fruatur supradictis Confraternitatis privilegijs?

RESP. Negativè: Id enim nullo beatissimæ Virginis (quæ prima hunc Habitum tradidit, ejusq; Privilegia præcipua revelavit) præcepto, aut diplomate Pontificio demonstrari, aut confirmari potest. Verum quidem est, ut inquit P. Irenæus, quod in Confraternitate Chordæ S. Francisci benedicti debeat Chorda ex præscripto SIXTI V. cujus Bullam refert Roderic. *Tom. 1. qq. Reg. q. 58. art. 1.* nos verò simile præceptum de necessitate benedicens Marianum Scapulare non habemus.

Nec obstat, quod in Constitutionibus Ordinis, supra Cap. 1. *hujus VII. Partis* adductis benedictum dicatur: in eis quippè præ essentialia, exprimentur alia, quæ ad consuetudinem, decentem, religiosamq; sacri hujus Habitum collationem pertinent.

Instabis ulterius, dicesq; videri necessariam esse benedictionem ex eo quod Confratres *habitum Ordinis* assumant, ut summorum Pontificum Bullæ attestantur. Dum verò Professus post nuncupata vota induuntur, vestes sunt benedicendæ (quod singulare est, ait Irenæus, apud nos discrimen indumenti Professorum à Novitijs.)

Ergò eadem erit necessitas benedicens Confratrum Scapularum. Respond. Nihil inde efficaciter concludi: nam ne quidem ista indumentorum benedictio, ad Professionem absolutè est necessaria: nec illius defectu potest contra solemnem votorum nuncupationem Professus apud nos reclamare: nec illius beneficio, (si adhibeatur in prima Novitij receptione) Novitius inter Professos annumerari: sed pertinet ad sacros ritus, qui omninò sunt extrinseci, & accidentales ad Professionem.

Benedictio habitus induendi post solemnem professionem non est absolutè necessaria.

Benedictio scapularis, cum primùm recipitur, est absolutè

lute necessaria non sit, omittenda tamen minimè est. 1. Quia præcise obtinet, ut adhibeatur. 2. Constitutiones Ordinis supra allegata id decernunt. 3. Plurimum habet momenti, maximèq; conducit, uti quælibet alia Ecclesiastica Benedictio: ex quo fit, ut nec invalide

omissa, nec inutiliter adhibita dicatur. Hinc si Scapulare solemniter semel acceptum, usu detritum, aut amissum fuerit, novum assumi, seu suffici poterit absq; nova benedictione: tum quia absoluta necessitatis non est benedictio: tum quia reliquis ea sufficit, quæ primo fuit impertita; haud secus quàm in habitu Religiosorum, qui peracta semel solemniter professione benedicti non amplius solet.

QUÆRES, quomodo vetus illa benedictio ad novum habitum derivari possit?

RESPOND. Hoc inde procedere, quod novus ille habitus, licet physicè distinctus sit à priori, in genere tamen moris unum & idem ens morale cum priori censetur, eo ipso quod assumitur in supplementum prioris: quemadmodum unus idemque est fluvius, licet aqua non sit eadem physicè. Sic aqua benedicta, si alia infundatur non benedicta, evadit benedictionis particeps, etsi non reperatur benedictio, priori aqua per contactum conferente dignitatem illam novæ aquæ, sive moraliter solum, sive physicè ad hoc concurrat. Quod autem in ejusmodi aqua, vel similiter in oleo farentur Theologi, propter physicum contactum, realemque unitatem: hoc nos de habitu asserere possumus ob moralem identitatem. Idem dici solet de numismate in vicem prioris deperditi suffecto, quando hoc Pontificis permittit indultum & facultas.

Hæc sententia longè probabilior est altera illa, quæ affirmat primum habitum benedictum conferre homini novum aliquem, sive dignitatis, sive sanctitatis splendorem, quem eundem homo ille novo habitui conferat. Quemadmodum Cæsareum diadema Duci impositum, Ducem nobilitat, atque Imperatorem creat: ille verò creatus Cæsar, si novum capiti imponat diadema, novo isti dignitatis splendorem communicat (proportione servata) quem à veteri nobilitate diademate acceperat.

DICO secundo: non posse dispensari in ijs, quæ necessaria esse asseruimus *Capite 1. hujus VII. Partis* ad gaudendum singularissimo illo beneficio specialissimæ DEIPARÆ Virginis protectionis ac tutelæ, cum in vita, tum in morte, &c. Hoc sufficienter constare ac probari videtur ex his, quæ *ibidem* diximus.

DICO tertio: Non minus certum est, quod non possit dispensari, aut commutari Continentia requisita pro lucro privilegij Sabatini,

necessaria non sit, omissenda tamen non est: & quas ob causas?

402.

Quomodo novum Scapularecum priore unum & idem sit, exemplis docetur.

An primū Scapulare benedictum conferat homini aliquem sanctitatis gradum, quem ille conferat novo, seu in ejus locū assumpto Scapulari.

403.

Non potest dispensari in illis, quæ requiruntur pro I. beneficio.

404.

Neque in
Continen-
tia Sodali-
bus à B. V.
prescripta.

batini, de quo *Cap. secundo* egimus: cum jus naturale ac Divinum eandem prescribant. At quantum ad promissionem continentie, juxta modum *loco cit.* expositum, licet expressa illius nuncupatio non fiat, tamen implicitè semper involvitur, in receptione Scapularis: quia ut ritè suscipiatur, debet acceptari ijs vestitum circumstantiis, quas sanctissima Virgo prescripsit, atq; animo satisfaciendi impolito muneribus. Sed propositum continentie comprehenditur inter eas circumstantias ac munia, ut *ibidem* tradidimus: Ergò semper involvitur in receptione Scapularis parthenij.

De altero munere seu obligatione ad consecutionem gratiæ Scapularis necessaria, scilicet recitatione Horarum, aut abstinentiæ, jejunio major est difficultas.

405.

In recita-
tione Ho-
rarum &
abstinentiæ
&c. dispen-
satum cen-
setur, quã-
do mani-
festa adest
causa, seu
necessitas.

Dico quartò: quando manifesta, sufficiensq; intervenit necessitas, censendum est in hoc munere esse dispensatum. Tum, quia necessitas non habet legem, nec ulli legi subjacet: tum, quia beatissima Virgo id apertè satis declaravit de jejunio JOANNI XXII. ut constat ex ejus Bulla, *Sabbatina* vulgò nuncupata: de recitatione autem Horarum, & abstinentiæ, cum sit par ratio, videtur quoque idem esse statuendum ac dicendum. Monet tamen supra laudatus Irenæus, quod si adiri, & audiri possit Superior, id maxime consulendum fore, pro majori timorati conscientiæ tranquillitate, atque privilegij securitate: cum non parùm profit Superioris auctoritas, etiam si is decipiatur, &c.

406.

Quando il-
la adest,
non habet
in his locis
dispensatio
sed commu-
tatio.

Dico quintò: Dispensatio, quæ ab homine procedere debet, & non ab ipsa procedit necessitate, non videtur locum habere posse in hac obligatione. Nam si neque istud, neque aliud pietatis exercitium tibi sit liberum, jam necessitas ab obligatione eximit: si verò aliquid aliud exercere valeas, debet in illud fieri commutatio, non verò simpliciter & absolute dispensari: ingratus quippè & iniquus videretur, qui tantum Virginis Matris beneficium gratis, & absque ullo opere optaret aut speraret.

407.

Quid de je-
junij,
alijsq;ue

Dico sextò: Jejunij singularem esse rationem, uti & quorundam aliorum, quæ præcipit Ecclesia: si enim illa in ijs nunquam, vel non nisi perrarò dispenset, pro Scapulari pariter dispensari non poterunt: si verò de jure Ecclesiastico dispensari in ijs queat, tum recurrendum erit pro debito Scapularis ad ea, quæ infra dicentur, &c. Ita *loco cit.* P. Irenæus.

Cum verò inter præscripta nostræ Confraternitatis munia contineantur quædam Ecclesiæ mandata, ut jejunium, & abstinentia &c. QUÆRITUR, Utrum, quando cum cæteris Fidelibus in ijs dispensat Ecclesia, etiam cum Confratribus nostris dispensatum censeatur? v. g. Ecclesia permittit quibusdam in locis, ut diebus abstinentiæ comedantur intestina animalium, vel quid simile, utrum tunc Confratribus liceat eadem comedere Feria quarta ac Sabbato?

RESPOND. Duplicem esse distinguendam rationem absolventi à præcepto Ecclesiastico. Prima est necessitas tanta, quantam unusquisque in moralibus pro sua sententiâ statuit: atque hæc, ut supra diximus, cum Confratribus etiam dispensat; eo quod necessitati nulla lex imposta sit; quod expressum habemus in sæpiùs citato JOANNIS XXII. Diplomate. Secunda oritur ex privilegio, atque favorabili dispensatione facta ab ipsa Ecclesia, & de hac major est difficultas: quæ ut solvatur, statuitur ut certum, dispensationem comedendi carnes in die Nativitatis Domini, quando incidit in Feriam quartam, aut Sabbatum, extendi ad Confratres id enim declarant Pontificiæ Constitutiones. Hac sola dempta, cæteræ non videntur Confratribus favere. Pro hac sententia refert Irenæus Romanum Theodorum Stratium lib. de Confratern. & Lezanam lib. de patronat. Marian. Cap. 12. & Tom. 5. qq. Regul. Cap. 7. num. 26. & 27. ubi pari argumento concludit Fratres nostros juniores professos, qui vigesimum primum ætatis annum non attigere, teneri vi Regulæ ad jejunia Ecclesiastica; idq; colligit ex Cap. fin. de observat. jejuniij. ubi à privilegio comedendi carnes in Feria sexta propter festum Nativitatis Domini, excluduntur, qui voto, aut Regulari observantia tenentur ad abstinentium.

Probatum supradicta sententia I. Quia exceptio firmat regulam in contrarium: atqui beatiss. Virgo solum Nativitatis diem excepit & expressit: Ergò noluit in cæteris esse dispensatum. Cur enim Nativitatem expressisset, si parem illius cum cæteris rationem esse voluisset? II. Dispensat quidem Ecclesia in suis præceptis; at de privatis ejusmodi muneribus, ac Confraternitatibus agere non censetur, dum id manifestè non declarat. III. Par est argumentum

Ecclesiæ
præceptis
dicendum
sit

Obligari
juniores ad
jejunia ante
21. ætat.
annum
sentit Bor-
donus Re-
solus. 18.

De Jubi-
læo id do-
cet Bona-

*Sina de in-
dulg. disp.
6. q. 1.
punct. 5.
num. 16.*

centes, qui illo frui voluerint, etsi vigesimum primum ætatis annum nondum attigerint: eo quod præceptum istud sit distinctum ab alio Ecclesiæ, nec propterea unius dispensatio extendenda est ad alterum, nisi Pontifex id expresserit; quod si non fecerit, non dicitur habere intentionem concedendi indulgentiam per modum jubilæi, nisi jejunantibus. Idem prorsus de Sabbatina nostra sentendum, dicendumve videtur.

408.

Ratione
Bullæ Sab-
batinæ tenentur

Confratres
ad jejuniū,
etsi vigesi-
mum primi-
mum ætatis
nondū compleve-
runt: &

quid de ab-
stinencia à
carnibus
in Sabbato
ijs in locis,
in quibus
&c.

Qui Offi-
ciū reci-
tant, uti
possunt Ec-
clesiæ dis-
pensationi-
bus circa
jejunium
& abstinencia-
tiam.

409.

Hinc tenentur Confratres I. ad jejunandum, etsi vigesimum primum ætatis annum nondum attigerint, si tamen vires id permittant. II. Ad abstinendum à carnibus, etiam diebus, quibus dispensat Ecclesia; ut de Sabbato quibusdam in locis est consuetudo. Nam uti Feria quarta præter commune jus obligantur ad abstinenciam; ita & in Sabbato præter privilegium. III. Ad abstinendum iisdem diebus ab intestinis, aliisque ejusmodi, quæ abstinencia carnum minime permittit: etiamsi quibusdam in locis, quoad similia dispensetur; quia dispensatio ad Confratres, ut diximus, non extenditur. IV. Videntur quoque iisdem interdicta pulmenta cocta cum carnibus: quippè qui carnes prohibet, censetur eadem illa pulmenta prohibitione sua includere.

Nec obest, si dicas, Regulam ALBERTI eadem permittere.

I. Quia hæc dispensatio solum concernit Religiosos nostros iter facientes, ne sint hospitibus onerosi. II. Quia Confratres non mittuntur ad Regulam ALBERTI, quantum ad jejunium & abstinenciam (alioqui sæpius illis jejunandum, abstinendumque esset &c.) sed solum, quantum ad Horas Canonicas. Cæterum, qui norunt literas, & Officiū recitant, uti possunt Ecclesiasticis dispensationibus de jejunio, & abstinencia datis, quia onus illud non est horum proprium, verum aliorum, qui literas ignorant.

OPPOSITA nihilominus sententia defendi quoque posse videtur; cui favet Bonacina *de indulg. disp. 6. q. 1. punct. 5. num. 16. & observa tamen*. Ubi tradit satisfieri jejunio pro jubilæo lucrando requisito, esto comedantur ova ac lacticia, secundum locorum consuetudinem: Ergo videtur locorum consuetudo tenenda in modo jejunandi & abstinendi &c. Quapropter cum utraque opinio sua habeat probabilitatis fundamenta, existimo alterutram tutò polle-
ligi, etsi prior sit magis secura.

Probabilitatem posterioris sententiæ, hæ rationes asserere videntur. I. Pro Feria quarta ac Sabbato sanctissima Virgo dispensavit cum Confratribus iis diebus, quibus coinciderit Nativitas Domini: at non aliam ob causam id facere censetur, quàm quod Ecclesia cum omnibus Fidelibus dispenset: Ergò si alia de causa iterum dispenset Ecclesia universalis cum omnibus, aut particularis cum Fidelibus illius regionis, vel loci, dicendum erit beatiss. Virginem vel eum cum suis Confratribus pariter esse dispensatum. II. Quoad licentiam comedendi intestina, aliaque similia, in locis, quibus permittuntur, sic probatur pro nostris Confratribus. Præcipitur illis abstinentia ad modum, quo abstinent cæteri Fideles totius Ecclesiæ, aut loci in quo degunt ac commorantur, sicut præcipitur illis jejunium ad modum quo jejunant cæteri Fideles. Non aliter quippe præcipitur abstinentia, quàm jejunium; nec majori cautione aut rigore. Atqui jejunium non aliter obstringit Confratres, quàm cæteros: fruuntur enim Ecclesiastica dispensatione quoad ferotinam refectiunculam, esto lex olim esset jejuniij, ut semel tantum, idque vesperi comederetur; undè adhuc appellatur *Cæna*, atque in Quadragesima sumitur post vespèras. Ergò si quæ sit dispensatio circà abstinentiam à carnibus, poterunt pariter Confratres eadem illa gaudere, absque Confraternitatis præjudicio, sicuti fruuntur dispensatione circà jejunium quoad refectiunculam concessa: & per consequens comedere poterunt intestina animalium, aliaque ejusmodi iis in locis, in quibus eadem permittuntur Fidelibus. Indè tamen non rectè inferitur, pulmenta cocta cum carnibus Confratribus esse permissa, ex eo quod itinerantibus Carmelitis ex supradicta ALBERTI Regula sint concessa: nam ista dispensatio est privata, non universalis, personas respiciens non locum: proindeque dici nequit, eum esse abstinenti modum inter Fideles alicuius regionis, quorum privilegio gaudeant Confratres, ratione territorij, & universalis dispensationis.

Dico septimò, posse fieri commutationem in duabus præfatis obligationibus, recitationis scilicet Horarum, jejunij & abstinentiæ, necessariis pro privilegio Sabbatino, justis de causis in alia opera pia æquivalentia. Ita venerab. P. Thomas à IESU lib. 2. de Confratern. S. MARIÆ de monte Carm. Cap. 4. Theod. Stratius in Instruct.

Quid de pulmentis coctis cum carnibus sentiendum?

410.

Commu-
ratio locū
habet in
obligatio-
ne recita-
tionis Ho-
raturum, ab-
stinētiæ
& jejuniij.

Instruct. sepius citata, Lezana lib. de Patronat. Marian. Cap. 12. num. 24.
 Marcus de Guadalaxara in *Theaur. Spirit. Cap. penult.* Gregorius Na-
 zianzen. à S. Basil. *Part. 3. Parthenie Adoptionis Cap. 5.* Leo à S.
 Joan. in *Fœdere Mariano*, Irenæus à S. Jacobo *loc. cit.* Daniel à Virg.
 MARIA in *Vinea Carmeli*, num. 846. Franciscus à Puerō JESU
Explicat. Bulle Sabbatina, num. 12. Theoph. Raynaud. in *Paraphr.*
Confrat. & alij. Nec deest ratio, quæ hoc convincere videatur.
 Quod enim in omni morum regimine videtur summè necessarium,
 non est censendum à benignissima Virgine fuisse suis Confratribus
 denegatum: at facultas commutandi est summè necessaria, ob vari-
 os, frequentesque casus, quibus homo nonnunquam exponitur, et
 appetitur: Ergò piè credendum est, illam à DEIPARA & miseri-
 cordissima Virgine in institutione suæ Confraternitatis clementissi-
 mè fuisse concessam, nec denegatam. Præterea existimandum non
 est, quod benignissima ac liberalissima Virgo sui amoris pignus, et
 cum austeritate impertita fuerit, qua princeps maximè rigidus pe-
 sa atque subsidia à subditis usque ad novissimum quadrantem exige-
 ret, sed summa cum benevolentia nobiscum contrahere ac procedere,
 nec tam operis rationem, quam sincerum animum attendere, ac pro-
 pendere, credendum est.

His adde, quod videamus summos Pontifices, quoties pro lu-
 crando jubilæo quædam opera pia imponunt, Confessariis dare in-
 cultatem, ut pro infirmis, aut legitime impeditis, illa possint in illa
 opera pia æquivalentia commutare: Ergo idem de nostra Sabba-
 indulgentia affirmare licebit. Quibus vero competat hæc commutandi
 potestas, quæ est altera hujus Capituli controversia, nunc decidendum
 est.

411.

In prædi-
ctis com-
mutandi
potestas
competit
summo
Pontifici,
Prælatiſq;

DICO ergo octavo, summo Pontifici, ac Prælati Ordinis
 nostri, scilicet Præposito seu Priori generali, Provinciali, ac locali
 Prælato competere hanc commutandi facultatem: cum hoc tamen
 discrimine, ut solus Papa possit opus præscriptum universaliter in
 aliud commutare: verb. caus. statuere, ut deinceps pro Horis Ca-
 nonicis dicatur Corona B. Virginis: cæteri verò Prælati Ordinis
 solum commutare pro privatis personis toties, quoties opportunum
 judicaverint. Ratio hujus disparitatis est, quod prior commutatio
 sit de numero rerum universalium in Ecclesia, quarum proinde jub-
 crunt

cium ad solùm duntaxat spectat summum Pontificem, adeò, ut ne quidem Episcopis (si tamen, quod quidam affirmant, illis etiam competat prædicta commutandi potestas) in sua Diocesi liceat exercere universaliter talem commutationem (nisi eo modo, quo in alijs agit tanquam Delegatus summi Pontificis) cum Episcopus nihil valeat circa leges sui Superioris; atqui summi Pontifices jam ea munia sua probarunt, confirmaruntq; autoritate: Ergò in ijs commutandis universaliter nihil poterunt Episcopi, nisi eo modo, quo diximus. Ratio verò nostræ assertionis, quoad Prælatos Ordinis, est; quod ipsi videantur ex natura rei constituti custodes, iudices atq; dispensatores hujusce beneficij, ac per consequens eorum omnium, quæ ad illud pertinent.

D I C O nono, eandem obtinere facultatem Præfectum Sodalitii, iis in locis, in quibus consuevit Sacerdos unus nominari, qui Confraternitatem administrat, Confratres recipiat, &c. Hoc patet ex eo, quod Præfectus nequeat ritè munus suum obire, nisi hac gaudeat facultate: at in necessarijs quantum ad conscientiam nunquam deest humanum regimen, ac proindè censetur à Superioribus ea concessa potestas &c.

De Confessarijs major videtur esse difficultas, utrùm ijs censeatur delegata à Superioribus facultas ad prædicta onera commutanda: dixi *delegata*, cum de se, & ex officio nullam in ijs habeant potestatem. Affirmativam sententiam tuentur complures ex supra laudatis Authoribus, è quibus Thomas à JESU, Theod. Stratus, Daniel, Irenæus, & alij. Et eadem, quàm supra produximus, necessitatis ratio, id non minus efficaciter suadere videtur. Ita tamen, ut de legitima necessitate id intelligatur: nam si Confrater possit ad Superiorem, aut Præfectum Confraternitatis per se, vel per alium recurrere, non existimant posse commutari à Confessario; quia Superiores tunc minimè præsumuntur illi concedere talem facultatem, utpote minimè necessariam.

S I M I L I T E R existimandum prius delegari hanc facultatem ad Confessarios nostri Ordinis, quàm ad extraneos: rectè quippè dispensationis atq; communicationis ordo id postulare videtur; quamdiu Superiores majores aliud non decreverint. Præterquam quod nostri potiùs ac meliùs censeantur nosse petitiæ commutationis

Ord. Carmelit. sed diversimodè.

412.
Præfectis quoq; Confraternitatis quibusdam in locis;

ac Confessarijs in casu necessitatis.

413.
Quid de Confessarijs extraneis &c.

Quis Confessarius præferendus sit?

Quæ necessitas hic intelligenda sit?

Reliqui si ve nostri, si ve extranei &c. in his commutationibus nil possunt.

414.

Quomodo intelligendum illud, *indulgentia tantum valent quantum faciunt* & de quibus indulgentiis? Indulgentia Sabbatina ab ipso Christo D. cælitus concessa fuit, & confirmata atque publi-

motiva, regulas ac momenta &c. Cum autem ad nostros recte nequit, urgetq; nihilominus commutationis necessitas, existimatur eam esse licitam P. Irenæus *loc. supra cit.* quibuslibet Confessariis, tum Regularibus, tum Sæcularibus: at tamen præferendus erit confessorius, eo quod melius cognoscat pœnitentis conscientiam, utque salubrius consulere ipsi valeat.

Per necessitatem verò non est intelligenda extrema, quæ censetur dispensatum ex natura rei, sed ejusmodi necessitas, quæ in moralibus commutationem mereri videatur. Potest autem esse commutatio extra Sacramentum pœnitentiæ, seu peccatorum Confessione minimè audita.

De cætero reliqui, si ve sint nostri Ordinis, si ve extranei, nihil possunt, meo iudicio, in præfatis commutationibus; quia jura communem, ordinariumq; procedendi stylum ijs delegata non censetur hæc, aut similis in moralibus potestas.

CONTRA jam dicta obijcies ac dices, *Indulgentia*, juxta commune, tritumq; Theologorum axioma, *tantum valent, quantum faciunt*, ac consequenter ad literam complenda, perficiendaq; erunt omnia, quæ pro illarum adeptione præscribuntur, ergò nulla in his fieri commutatio poterit.

RESPOND. Dictam Theologorum regulam, atq; axioma intelligendum esse, & verificari de indulgentiis ordinariis, & communi, ordinarioq; stylo concedi solitis, non verò de extraordinariis, & supra communem indulgentias impertiendi modum, concedentibus quæq; requirunt conditiones, oneraque prorsus extraordinaria, quale est nostrum Sabbatinum privilegium, seu indulgentia, si ve attendas modum, quo concessa fuit: si ve opera per quæ consequenda est. Concessa namq; fuit cælitus ab ipso CHRISTO Domino et Virginis Matris suæ gloriosa merita, solumq; acceptata ac confirmata ab ejus Vicario JOANNE XXII. Pontifice; in quo plurimum discrepat ab alijs indulgentiis à Romanis Pontificibus largiri consuetis. Aliæ quoque Pontificiæ indulgentiæ completo particulari opere, quod pro illis exigitur, mox adipisci queunt: vel saltem polito tempore ad illarum consecutionem necessario opere, si plura opera onera præscribantur, ut in Jubilæis &c. sed nullas novi ego in Ecclesia DEI, inquit noster Thomas à JESU, indulgentias, præterquam

quarum consecutione certa opera, atq; onera non levia per omnem vitæ decursum præstanda sint, quæque lucrari nequeant in hac vita, verum solummodo post mortem, nisi indulgentiam Bullæ Sabbatinæ: ideoq; certum videtur, non esse de illa differendum illo cum rigore, quo de alijs ordinarijs, aut communibus indulgentijs; quia alijs pauci admodum illam obtinere valent: cum sit satis difficile aut fortè (sicut nonnemo ait) ferè impossibile toto vitæ tempore inviolabiliter conditiones omnes observare, ad ejus adeptionem præscriptas. Quare sufficientissimo cum fundamento Doctores commutationem in his muneribus, aut obligationibus, cum legitime impeditis &c. permissam esse censent.

Quoad indulgentias verò à Sede Apostolica concessas, atque Quarta hujus Operis Parte recensitas, dicendum est, pro illarum lucro fideliter, completeq; ea omnia præstanda esse, quæ à summis Pontificibus pro ijs exiguntur: nec in his admittendam esse ullam commutationem, aut dispensationem; cum pro his verissima sit præfata regula, quod scilicet *tantum valeant, quantum sonant.*

CIRCA modum autem in prædictis commutationibus observandum, hoc statuendum est, debere in illis attendi & servari easdem omninò regulas, quæ in alijs commutationibus votorum &c. præscribuntur. Quarum (supposita in commutante legitima, vel ordinaria, vel delegata potestate) duæ præcipuæ sunt. I. Rationabilis, urgentque causa, quæ commutationem suadeat. II. Ut commutatio fiat in alia non minoris momenti opera, verum in meliora, aut saltem evidentè æquivalentia: ne utilis adeò beatissimæ Virginis Mariæ cultus in futilia abeat.

Reverendissimus P. Theod. Stratius sufficientem commutandi rationem in *abstinentia* existimat, quod Confrater aliquis sit Filiusfamilias, vel quocunque alio modo sic vivat in communi, ut præter carnes cibum non habeat; cui tunc concedit pulmenta cocta cum carnibus. Carnes etiam tunc posse manducari, arbitratur R.P. Irenæus, compensato eo munere per alia pietatis exercitia, de consilio Confessarij.

Consulendum hoc videtur non modo propter inopiam alterius cibi, verum etiam quoties singularis mensæ distinctio animos divideret, pacis ac tranquillitatis vincula dissolveret: Charitas enim

cata à Pontificibus, in quo multum differt à cæteris.

Circa indulgentias cæteras nulla facienda est commutatio.

415.

Quis sit in præfatis commutationibus modus tenendus? Quando possit abstinentia commutari, & permitti pulmenta cocta cum carnibus? Huc facit argumentum Cap. licet. de pœnit. & remission.

Q99 2

verò

Charitati
cuncta ali-
arum vir-
tutum ex-
ercitia ce-
dere oportet.
Ad quos
alios su-
pradicta
commuta-
tio & per-
missio ex-
tendenda
videatur?

416.

Simili ra-
tione pro-
cedendum
cum ijs,
qui officium
quotidiè
recitare
nequeunt.
V. P. Tho-
mæ circa
hæc do-
ctrina.

Item R.
P. Irenæi.

verò princeps est virtutum, atque exercitiorum omnium; quare ceteris potius remitti debet nuntius, quam vel minimum Charitati detrimentum inferatur.

Quod de filiis familias, conjugibus, aliisque communem messem habentibus asserimus, debet quoque intelligi de operariis, qui ab alijs conducti, quotidiano vivunt stipendio, eaque comedere solent, quæ apponuntur.

Idipsum quoque sentiendum de Religiosis aliorum Ordinum, ac de ijs, quibus frequentior carniû abstinentia, vires non suppeditaret labori, aut muneri suo necessarias; ij etenim per alia pietatis officia abstinentiam supplere poterunt.

NON dissimili ratione procedendum cum ijs, qui Horas, ut Officium quotidie recitare nequeunt: nollem tamen totum & integrum remittere; sed ita componere, ut vel alternis, aut intercalatis diebus illud persolvant; vel ut singulis diebus aliquid recitando, totum aliquoties in hebdomada absolvatur, pensata impedimenti gravitate.

V. P. Thomas à JESU existimat, abstinentiam & Officij recitationem, quando hæc præstari nequeunt, commutari debere in preces in Regula ALBERTI Fratribus nostris Laicis præscriptas; certum licet numerum orationis Dominicæ pro Matutino, Prima, Tertia, aliisque Horis statutum, illis, qui hæc recitare valent: sic enim periculo non exponantur minimè obtinendi hoc Sabbatum privilegium: & pauci erunt, inquit, qui has preces persolvere non valeant. Sed de hac sententia quid censendum sit, supra Capite *num.* 389. jam diximus.

Pro divitibus optimam compensationem putat esse P. Irenæus, si pauperem eligant, pupillum maximè atque destitutum, quem sustentant sumptibus, erudiri que procurent in rebus ad salutem necessariis, singularique sanctissimæ Virginis cultu &c. necnon in arte aliqua, qua deinde vitam sustentet. Hæc namque sollicitudo & pietas, misericordiaque in mystica Christi membra, non poterit non esse sanctissimæ illius Genitrici perquam accepta compensatio pro Honoribus ac similibus.

417.

ALIUD præterea hic est animadvertendum, circa modum istius commutationibus servandum: quod scilicet, dum commutatur

opéra ex duplici titulo obligatoria v. g. ex præcepto Ecclesiæ, aut voto, vel statuto Confraternitatis, ut jejunium: vel in Sacerdote officij recitatio &c. videtur posse commutatio fieri in opus aliud, cuius jam adsit obligatio alio ex capite. Hoc enim familiare admodum est Confraternitati nostræ, ut uno opere duplici satisfaciat debitor E. C. præcepto Ecclesiæ, & Sodalitij. Secus dicendum videtur de opere supererogationis Confratribus præscripto; verb. caus. absentia Feriæ quartæ; nam tunc in novum opus pænale mutandum erit. Etsi absolutè non reprobarem commutationem factam in aliud opus, ad quod aliundè is, cui fit, esset obligatus.

Quid ob-
servandū
in commu-
tatione o-
perum ex
duplici ca-
pite obli-
gator.?
Quid de
operibus
superero-
gationis,
&c.?

CAPUT VI.

Satisfit aliis quibusdam controversiis, ac difficultatibus, ac terminantur hæc Pars, & Caput quadam ad Confratres paranesi.

U M in superioribus non semel asseruerimus, recipiendorum in parthenium nostrum Sodalitium nomina Confraternitatis albo inscribenda esse, quæritur, utrum hoc sit ita absolutè necessarium, ut nisi id fiat, Sodalis privandus sit Confraternitatis beneficiis?

Affirmativa sententia videtur haud levi niti fundamento, ob Diplomata Pontificia CLEMENTIS VII. GREGORII XIII. & PAULI V. illi plurimùm suffragantia.

CLEMENS in Diplomate suo incipiente, Ex clementi. hæc habet: *Qui Confraternitatem de monte Carmelo ingredi, seu Confratrum ejusmodi Confraternit. numero adscribi &c.* GREGORIUS in Bulla, cuius initium est, *Vt laudes.* hæc tradit: *Qui habitum hujus Religionis gestaverunt, vel eorum Confraternitatem ingressi fuerint, vel Confratrum numero adscripti &c.* PAULUS verò in Constitutione Bullata, quàm edidit anno 1606. initium ejus ab his verbis ducitur, *Cum certas unicuique.* sic loquitur de hac inscriptione: *Tam ipsis pro tempore describendis, quàm jam descriptis, &c.* Hanc Confratrum inscriptionem in albo Confraternitatis necessariam esse pro Confraternitate Chordæ S. Francisci affirmat Rodriquez Tom. 1. 99. Regul. 9. 58. art. 1. & Francisc. Bordonus

418.

Utum in-
scriptio
Confratrū
in album
Sodalitatis
sit absolu-
tè necessa-
ria?

Probabilis
videtur
sententia
affirmati-
va.

donus Tom. 3. Resolut. 72. num. 14. Pro omnibus Confraternitatibus id tradit Flavius Cherubinus in *Compend. Bullar. in Sixto V. num. 11. Schol. 2.*

Sed longè
probabili-
or oppo-
sita.

Probabilior tamen, & absolutè tenenda videtur opposita, cui subscribunt Cyprianus à S. MARIA in *Theaur. 1. part. Cap. 10.* Theod. Stratus, maximè quoad Sabbatinam (esto aliter sentiat de reliquis indulgentijs) in suo *Tractat. de Confratern.* Irenæus à S. Jacobo in pluries citato *Tractatu Theologico*, de singulari Virginis immaculatae protectione, *Section. 2. Cap. 7. §. 1.* Lezana Tom. 2. 99. Reg. Cap. 15. num. 44. & in lib. *de patronat. Marian. Cap. 12. num. 22.* id rectè colligit ex eisdem GREGORII verbis disjunctivè pronuntiatis, nec per consequens absolutam, determinatamque obligationem inducentibus. Nec mens, intentioque tum GREGORII, tum aliorum Pontificum videtur fuisse alia, quàm exprimendi receptionem Confratrum, sive de cætero per solam habitus traditionem, sive per ipsam nominis descriptionem, aut alio modo ea fieret: at quia frequens est similibus in Sodalitiis nomen describi, hinc communè illa recipiendi ratione specificam, qua utimur enuntiarunt.

Aperitur
& exponitur
circa
hoc mens
Pontificū.

419.

CÆTERUM PAULUS V. ad rem non adducitur in præfata Bulla, *Cum certas*. nam ibi non loquitur generaliter de omnibus Confratrum privilegijs, sed solum de indulgentijs, quas ipse Confratribus fuit elargitus. Ex quo ad summum sequeretur, debere deservire pro lucro ejusmodi indulgentiarum, de quo supra *Part. IV. Cap. 6. num. 251.* disseruimus. Alij verò Pontifices pro eodem usurpant, *habitum Religionis gestare, Confraternitatem ingredi, & Confratrum nomen adscribi*, nec tam attendenda est verborum litera, quàm sensus, juxta illud juris axioma, *non mens verbis, sed verba menti debent inferre.* Ad intentus mentis sensus est, ut intelligantur Confratres Carmelitici Scapularis, sive per descriptionem, sive per habitus traditionem tales evadant: neque enim ibi quæritur, quomodo recipiendi sint Confratres, sed quid recepti lucrentur: nec Pontifices declarare intendunt recipiendi modum, verum privilegia consequendi. Ita Lezana nihilominus, & cum illo Irenæus *supracitati*, licet admittatur essentiali minimè esse conditionem, fatentur tamen tutius describi, cum propter consuetudinem, tum propter Ordinis Constitutiones, id præcipientes, tum vel maxime, quod sic plenius præfatis Pontificibus

Licet necessaria omnino non sit inscriptio, tutius ta-

cum Constitutionibus satisfiat. Quod ego quoque non diffiteor. Et juxta asserta hoc loco intelligenda sunt, quæ in superioribus de hac inscriptione diximus.

QUÆRITUR *secundò*, utrum infirmi Bullæ Sabbatinæ privilegium lucrari valeant?

Respond. affirmativè, modo tales ante ægritudinis statum, legitimè suscepto sacro Scapulari, Confraternitatis muneribus, maximè requisitis pro privilegio Sabbatino fideliter satisfecerint; etsi illo tempore, nec Horas persolvere, nec jejunare, aut abstinere à carnibus possint. Nec enim præsumendum est, clementissimam Virginem, Matrem voluisse Confratres suos tali in statu, ad tale recitationis, jejunijs, aut abstinentiæ &c. onus obstringere. Et si non sufficeret valetudinis tempore hæc præstitisse, paucissimi, aut forsan nulli omnino, hujus Sabbatinæ gratiæ participes fierent: cum vix reperire sit, qui tali in statu ac tempore his satisfacere queat.

Si quis autem morbi primùm tempore partheniam hanc vestem suscipiat, ejusque Sodalis efficiatur, cum tunc nequeat neutrum ex prædictis muneribus obire, nec Sabbatinæ gratiæ particeps fieri posse videtur: nec tamen propterea frustrà sacrum assumet Scapulare, cum alijs Confraternitatis beneficijs, privilegijs, atque indulgentijs gaudere valeat: nisi huic ægro Sodali hæc munera in alia pietatis opera, infirmo possibilia, ab habente facultatem, juxta suprà dicta, legitimè commutentur; tunc enim Sabbatino privilegio etiam potiretur. Hanc tamen commutationem necessariam non judicamus cū P. Thoma à JESU pro illis, qui incolumitatis tempore hunc habitum Parthenium suscipere, & præfatis muneribus tunc ritè satisfacere.

Ex his patet nullo negotio responsum ad aliam, seu *tertiam dubitationem*, quàm movet idem P. Thomas à JESU, utrum scilicet illi, qui vel nolunt, vel nequeunt munia præstare necessaria pro Bullæ Sabbatinæ effectu adipiscendo, possint nihilominus consequi cæteras nostri Sodalitij indulgentias, gratias ac privilegia?

Ad hoc ipse respondet, quod tales, si præstent præscripta pro illarum lucro, opera seu munera, absque dubio eas consequantur: non enim dependet harum adeptio ab illius assentione, & hæc sine illa obtineri valent.

QUÆRITUR *quartò*, utrum specialissima DEIPARÆ Virginis

men & consultius a dhibetur: & quare?

420.

Quomodo & quinam infirmi lucrari valeant privilegium Bullæ Sabbatinæ?

Quidnam consequantur illi, qui primùm tempore ægritudinis Scapulare recipiunt. *Loc. supra citat.*

421.

Illi, qui nolunt aut nequeunt præstare requisita pro privilegio Sabb. possunt nihilominus frui cæteris privilegijs & indulgentijs.

nij protectione, de qua egimus *I. Parte*, aut Sabbatina gratia mandandus sit ille, qui semel, aut iterum contra præscripta pro illiusmodi peccata deliquerit?

422.

Semel iterumque delinques contra supra præscriptas Cap. 1. & 2. obligationes non privabitur illis beneficiis &c. dummodo resipiscat, & illis satisfaciatur.

RESPOND. Videri quod non, dummodo postea resipiscat, & firmiter proposuerit servanda servare imposterum. Ita præstat Thomas à JESU, & cum illo Theod. Stratius, Daniel à Virg. RIA, Irenæus à S. Jacobo, Franciscus à Puerò JESU, locis supra citatis. Id nos credere suadet ineffabilis piissimæ Virginis Matris misericordia, quæ cum ex summa benevolentia, amoreq; eximio nobilitate contrahat, extremos justitiæ servare apices non est existimandum. Constat etiam ex Evangelio *Matth. 19.* quod ad vitam possidentem æternam servanda sint mandata, juxta illa verba Christi Servate mandata mea, ut non veniat dies, quando omnia hæc transgrediantur, & omnes qui hæc transgesserint, & non contriverint, non habebunt vitam æternam. Et nihilominus certum est, quod etiam ij, qui Divina mandata transgrediuntur, si in deum reverfi pœniteant, & in gratia decedant, vitam æternam consequentur: Ergo idem de Confratribus nostris ex humana fragilitate quodammodo deficientibus, sed mox se corrigentibus ac pœnitentibus, remedium mare licebit, quoad consecutionem gratiæ Sabbatinæ.

Quid de illis, qui per plures annos deliquerunt, & postmodum pœnitentes præscripta fideliter præstant?

Nihil tamen ausim promittere illis, qui ex mera negligentia & inconsideratione adeo frequenter prædicta omittunt, ut dicere liceat, peccata illorum ad omittendum, quam ad satisfaciendum magis assuetos.

Qui autem susceptum semel Marianum habitum, postea dimittunt: vel eo retento Confraternitatis munia prorsus negligunt, & vitiososq; vitijs sese ac voluptatibus tradunt, etiam per plures annos dummodo tandem à vomitu revertantur, atque pœniteant, & imposterum fideliter, diligenterque præscripta servant, recipiendos decernimus existimo à misericordissima Matre in Confratres.

423.

Unde delicti gravitas sit pensanda?

ANIMADVERTENDUM quoque, attendi debere delicti gravitatem; gravius quippe, juxta quorundam sententiam, delictum est, quod contra Castitatem, quam si centies omittat officium B. Virginis; *gravius* inquam, non modo contra æternam salutem, verum etiam, illa seclusa, credendum est per ejusmodi delictum amplius offendi Reginam Virginum; cui non infima laus est, quod DEI Genitricis dignitate à proposito servandæ virginitatis non sit abducta: sed mirata est magis mundum, quam suscepit, inquit: *Quomodo fiet istud, quoniam virum non*

gnosco nec prius assensum præbuit, quam divinum castæ generatio- nis modum, cum esse noverit, qui Virginitati detrimentum minimè afferret. Quare his tam eximii purissimæ Virginis Matris beneficiis maximè indignus, prorsusque privandus cenferi debet, qui Continentiæ deditus non fuerit.

Qui verò impensius, magisque constanter, juxta Confratrum obligationes, DEIPARAM Virginem coluerint, illos fanè arbitror specialius semper ab eadem DEIPARA, cum toto vitæ decursu, tum in ejus termino protegendos; citiusque eripiendos è purgatorij flammis: segniores verò intensius urendos, imò & extensius in eisdem flammis.

QUÆRITUR quintò, An sufficiat ad fruendum Confraternitatis privilegii, si quispiam per alium præscripta illius munia adimpleat?

Respond. negativè: cum enim recitare Officium, jejunare, abstinere &c. sint actiones personales, & beatiss. Virgo ac summi Pontifices ad privilegij effectum obtinendum illa præscribant & exigant, erunt necessariò per eum, qui privilegio potiri cupit personaliter perficienda; cum sub hac conditione, & non aliter illa concessa esse censeantur, & privilegia hæc sint personalia. Præterea quoties opus aliquod simpliciter injungitur, tanquam conditio necessaria ad fruendum privilegio, necesse est, ut personaliter perficiatur ab eo, qui consequi cupit privilegium; quia tale opus simpliciter loquendo non fit ab aliquo, quando per alium fit, privilegium verò requirit, ut ab ipso lucrante opus fiat.

QUÆRITUR sextò, Utrùm Confratres invitati Feria quarta, seu die Mercurij ad convivium, aut alia ex causa extrà domus suas prandentes, aut cœnantes, causam habeant sufficientem, ut carnibus vescantur, sine privilegii Sabbatini præjudicio?

Respondet R. P. Daniel supra laudatus num. 843. Partis V. Vineæ Carmeli Cap. 7. quod si alij cibi non adsint, nec facilè haberi possint, aut timeatur, quod abstinendo à carnibus alij incommodarentur, pudore vel mærore afficerentur: aut ex fragilitate indè quoquo modo offenderentur: aut obloquendi occasionem fumerent, tunc melius, & ad majorem DEI gloriam videatur, non abstinere. Si verò in mensa alij cibi adsint, aut facilè, & sine incommodo haberi possint,

R. I. R.

nec

Indignus planè purissimæ Virg. Matris beneficijs Confrater impurus.

Qui impensius Deiparam coluerit, citius è purgatorio liberabitur.

424.

debet quis per seipsū Confraternitatis munia præstare, ut privilegij ejus potiat.

425.

In quibus Casibus abstinentiæ præscripta non ita rigidè obligare videatur?

nec periculum videatur alicuius offensionis, tunc causam sufficientem minimè esse, quo minùs abstinentia servetur præscripta.

426.

Quid nomine carni-um in-telligatur in præscri-pta Feria IV. illarum abstinen-tia?

Lacticinia permittuntur, nec Cõfratres ferijs quartis jejuna-re tenentur.

Quæres septimò, quid nomine carni-um intelligatur, in præscripta Feria quarta & Sabbato illarum abstinentia?

Respond. Nomine carni-um intelligi non modo veras carnes, verùm etiam omnia illa, quæ cum carni-um magnam habent propo-quitatem, ut sunt sanguis, laridum, sagina, & quæ per concoctionem cum carni-um, de illarum substantia, aut qualitate participant; ut in jus, legumina, olera, & alia pulmenta. *Prohibentur*, inquit Thomas J. E. S. U., *per hanc abstinentiam illa omnia Confratribus, quæ Ecclesia non mittit, seu vetat cunctis Fidelibus diebus jejuniorum, atque omnibus ferijs suis.*

Lacticinia tamen, ut ova, butyrum, caseus, &c. Sodalibus, & illis diebus, extrà Quadragesimale jejunium permittuntur. neque etiam jejuna-re omnibus Feriis quartis & Sabbatis, sed solùm à carni-um abstinerere tenentur; nisi in illos dies incidat jejunium ab Ecclesia præceptum.

427.

Cur Confratribus præcipiatur abstinentia pro diebus Sabbatinis, cum ad illam Fideles omnes obligentur?

Quærit etiam P. Cyprianus à S. MARIA, cur in Bulla JOANNIS XXII. aliisque Apostolicis Diplomatum, Confratribus imponeretur abstinentia carni-um, non modo diebus Mercurij, verùm etiam Sabbatis, cum ex Ecclesiæ præcepto Fideles omnes ad abstinentiam à carni-um diebus Sabbatinis obstringantur?

Ad hoc ipse respondet *Cap. 23.* id ideo fieri, quod in nonnullis regionibus diebus Sabbatinis ex dispensatione, aut privilegio permittum sit, vesci extremitatibus animalium: in aliis verò locis quibusdam à Nativitatis Domini festivitate usque ad festum purificationis B. MARIE Virginis, ipsa carni-um comestio permittitur. Voluit quippè sanctissima Virgo, summique Pontifices, Confratres literarum ignaros non tantùm diebus Mercurij per totum annum, verùm etiam Sabbatis omnibus à carni-um abstinerere, ad gaudendum Bullæ Sabbatinæ privilegio: sed quid circa hoc alij sentiant, & sciendum videatur, diximus *supra Cap. 5.*

428.

Quinam nulla videantur indigere

Unum pro solatio Confratrum, ad prædicta duo munera præstanda verè impotentium, advertendum est: quod scilicet Reverendissimus P. Theod. Stratus in sua instructione *Cap. 12. num. 19. & 20.* cum aliis nonnullis viris doctis nostræ Religionis probabile existimavit, illos qui vel ex impotentia, vel ob aliam legitimam causam nequeant

Officium legere, aut jejunare atq; præscriptam servare abstinentiam, nulla indigere dispensatione, aliorumve operum æquivalentium exhibitione pro obtinendo Bullæ Sabbatinæ privilegio, modo cætera servanda servant. Quod etiam colligi videtur ex Bullis JOANNIS XXII. & ALEXANDRI V. ipsisque verbis DEIPARÆ Virginis, quæ post expositas condiciones, ad privilegio illo fruendum, requisitas, hæc verba adjunxit: *nisi necessitatis causa alicui traditi essent impedimento.*

S O L E N T aliqui Prælati ac Confessarij, teste *supra citato* P. Daniele, hujuscemodi impotentibus, vel legitimè impeditis, injungere, ut quotidie illa hebdomada, qua abstinentiam, vel Ecclesiæ jejunia servare nequeunt, recitent in honorem septem gaudiorum beatissimæ Virginis septies orationem Dominicam, salutationemque Angelicam: quod præstando non solum consequentur vicibus singulis indulgentias 40. dierum à PAULO V. concessas, uti *suprà Parte quarta Cap. 6. num. 248.* diximus, verum etiam membra viva Carmelo-Parthenij Sodaliitj se profitebuntur, forsitanque etiam promerebuntur Sabbatinæ gratiæ participes effici, si non subsisteret *suprà dicta* opinio illorum, qui tales dispensatione, aut commutatione egere non credunt.

At cavendus hic error quorundam existimantium universaliter pro omnibus sufficere, ut gaudeant speciali illo DEIPARÆ Virginis adjutorio in igne purgante, septenarium illū orationis Dominicæ salutationisq; Angelicæ numerū: nequaquam enim id sufficit pro iis, qui norunt & possunt legere Officium, aut abstinentiam ac jejunia servare, nec legitimè impediuntur: à talibus namque, si privilegij istius participes esse cupiant, ut *suprà dictum* est, Officium, si sciant & queant, legendum est: sin minus Ecclesiæ jejunia, abstinentiaque à carnibus Feriis quartis, ac Sabbatis servanda: qui verò nec id possunt, satisfacere poterunt recitando indies septem *Pater & Ave.* ut *dictum* est, aliavè opera præstando. Satius autem erit, illa ipsis ab aliquo Ordinis Superiore, vel P. Confessario, illum in finem imponi, uti *suprà etiam* innuimus.

I M P O S I T A R U S metam huic septimæ Parti de muneribus obligationibusque Confratrum, congruum duxi eosdem breviter

commonere officij, ad omnes ejus partes accuratè, seduloque explendas:

R R R 2

dispensatione, aut commutatione circa prædicta duo munia?

429.

Loc. cit.
num. 849.

430.

das : quod non propriis, sed illustrissimi Scriptoris, Theophili Raynaudi verbis, quippè meis longè efficacioribus, præstare visum est. Is igitur in fine sui Tractatus suprâ non semel laudati, sic Confratres affatur & exhortatur, paucis primùm proponendo iis nobilitatem, eminentiam & utilitates plurimas, eximiasque hujus nostri Sodalitij : [VENIO ad SODALES ASCITITIOS gratulans ipsis sortem bonam : & admonens, ut eam pondere Sanctuarij libratam, æstiment pro rei dignitate ac utilitate. Recogitent nobilitatem, cum uberi fructu certantem ; utramque prorsus inlignem, & leviculo pretio annumerato comparandam. Quæ verò potest esse dignior ac nobilior Sodalitas, quàm quæ ad DEIPARAM refert institutionem suam : & Christi nutu, per summum ejus Vicarium (quoad nos) comprobata coaluit ? Aliæ passim Sodalitates, tamen si eo ipso quod pietatem spectant, afflatu Spiritus sancti sunt constitutæ, aliquatenus ipsum Spiritum sanctum habent Authorem : tamen non nisi remotè, gaudent Cælestis institutionis prærogativa. Hic omnia proximè & immediatè per Cæli & terræ Reginam, Filio cooperante, & in omnes Matris voluntates concurrente, auspiciis Divini Spiritus, sunt constituta. Cedo nobilius Sodalitium, quo consortium ejusdem cum Christo Matris obtingat.

Confraternitas nostra vel idèo illustrissima, quia ad Deiparam refert institutionem suam.

Quodnam sit omnium nobilissimum Sodalitium ?

431.

NEC utilitas nobilitati concedit. Hoc sacrum Schema, & verè Cælestis Habitus, longè aliud commodum præstat animæ ; quàm corpori vestis materialis, atque corporea. Hæc enim, tametsi nuditatem prohibet, frigus tamen non depellit ; ut fert popularis persuasio, benè rejecta à Theodoro *Orat. de Charit.* verbis illis (Non ut quidam arbitrantur, tunica, indumenta & vestes calorem præbent corpori : lapides enim & ligna calefacient, quibus ea adnota essent. Sed nemo unquam vidit lignum, vel lapidem, vestibus evasisse calidiorem. Ergò nec corpori præbent eæ calorem, sed servant calorem corporibus. Et frigidi quidem aer incutit incursum. Suscipientes autem vapores, qui exeunt ex corpore, & incalescunt, & calorem exhibent corpori. Hujus autem rei, testis est experientia. Sæpè enim frigidum lectum ingredienti, corporis applicatione, stragulum quod prius erat frigidum, calidum efficiunt. Cibus ergò, corpus magis calefacit, quàm vestis.) Optimè ista Theodoretus, de veste corporea, operiente exteriorem hominem. At habitus Virgineus hoc plus habet, quod corpus operiendo calorem immittit ; quo anima ipsa

Vestes non calefaciunt corpore.

Per sacrum Scapulare

incalescit, ac fervet. Coneiliat enim spiritus planè vitales, Cælestes, inquam, afflatus à sanctissima DEI Genitricæ exoratos; quorum interventu calor vivificus animam vegetat, & ad omne opus sanctum fervidam facit.

ACCEDUNT uberes jam ex hac vita, pœnarum pro peccatis pendendarum, laxationes: & optio deligendi semel & iterum Confessarij, instructi potestate plenissima, ad quosvis ferè culparum nexus exsolvendos. Sed nihil hæc omnia, ad fructum protectionis singularis, quàm spondit, quæ apud DEUM omnia potest: data fide, curandi lectissima salutis æternæ subsidia, quibus vita (si mens læva non sit) felici exitu concludatur. Quo certè, nullum potest esse humanorum votorum expetibilius; cum omnia hominis studia ad id vnum collimare debeant, ut detur ad finem illum pertingere: quod illis per DEI Matris favorem assequi licet, & securè, & levi opera.

QUI D enim verò exigit DEIPARA, in tot favorum & bonorum vicem? Expressit ipsa mentem suam JOANNI XXII. poscens, ut qui charum sibi Sodalitium iniverint, Scapulare Ordinis Carmelitani deferant, quo hujus se Cœtus membra profiteantur: Castitatem, pro gradu suo, colant; qui necdum illigati sunt conjugio, illibatam & puram: qui fœdera conjugij iniverunt, servent eam, intrâ thorum sanctum, & connubium immaculatum: quibus ea vincula per comparis mortem disrupta fuerint, illimes maneant (ut eum statum decet) quandiu novum jugum non subiverint. Hæc omnes, ab ipso susceptæ sacræ vestis principio, tenenda inviolabiliter promittere, & exequi debent.

Jam seorsim omnes literis informati, Divini Officij pensum, vel ex beati ALBERTI præscripto: vel sœtutum in Ecclesia quodvis aliud: vel ex PAULI V. interpretamento, parvum, quod vocant Virginis MARIE Officium, persolvere tenentur. Qui rudes sunt literarum, indicta per Ecclesiam jejunia, seclusis justis causis excusantibus, explere jubentur; addita apocreas, Feria quarta & Sabato, nisi in eos dies incidat Christi Natale.

En totum, pro tot bonis quanta attigimus, Sodalitij sacri jugum. Immo & si aliqui illis sustinendis adhuc sunt impares, commutationem in alia pietatis opera à Confessariis licet & extorquere. Næ DEIPARA ergà Clientes suos, prodiga potiùs quàm munifica, &

incalescit
anima &
quomodo?

Recenset
privilegia
& commo-
da Carme-
litici Sodalitij.

432.

Quanam
à Confrat-
ribus pro
his munia
vicissim
Deipara
poscat?

Quam le-
via sint o-
nera, quæ
Deipara
Confratri-

bus suis
imposit, it,
respectu
beneficio-
rum quibus
fruuntur?

433.

vulgarem in modum liberalis, videri voluit; tanta in eos commoda, adeo vili profundens verius, quam erogans.

(*Et nonnullis interjectis prosequitur.*)

ATQVE eo quidem modo solvitur prætensa durities; & jugum Sodalibus Marianis, mandante DEIPARA, impositum, suave esse ac onus leve, liquido patet. *Suave jugum*, ajo & leve, idque per se liquebit, si (ut ex præclaro S. Hilarij monito, mendacium proficiat veritati) fas esset, præscripta in hoc DEIPARÆ Sodalitio, comparare cum lotionibus, abstinentiis, jejuniis, lincinationibus, aliisque sanè durissimis; quibus Galli Cybelæ Sacerdotes, cultum *Matri Deorum*, quæ & eadem Ops, Tellus, & Virgo credita, prosequerantur.

Necessitas igitur magna injicitur hisce Sodalibus, non modo adeo leve jugum non detrectandi & refugiendi, tanquam onerosum & durum, sed etiam gratulandi sibi illius susceptionem, & præstandi se quod dicuntur; hoc est DEIPARÆ *speciales Filios, ac Fratres*, ut vacuum nomen præferant; quæ est digna lachrymis exerratio, omnibus in DEI Ecclesia Ordinibus, statibus item omnibus, sive laicis, sive sacris perniciofa, vel etiam exitialis.

434.

Christiani
Simiatici
quinam
dici pos-
sint?

*Lib. 1. E-
pist. 5. En-
chyr. L. ad
Hermon.*

*Lib. 19.
mor. C. 9.
Orat. 19.*

*Lib. de Vi-
ta Christ.
c. 2. § 3.*

INTER Christianos sanè plerique, dum vana appellatione Christianorum, seposita professionis observatione, contenti sunt; nihil minùs sunt quàm Christiani. Verè Christiani Simiatici (ut vocem à Plinio juniore, & Epicteto, in affini causa adhibitam huc transferam) à Gregorio Nysseno sub ea Simiatica forma seicè expressi Christiani; quibus DEUS est tantùm DEUS in publico, sed non in occulto, juxta præclaram S. Gregorij observationem. Christiani, in quos illud Basilij Seleuciensis meritò intorqueas; (*Cur appellationi cuius virtute caves, contumeliam irrogas? quid gestas cognomen, quod persona probro sit? factis appellationem impugnas, & calumnia nomen tuum affici?*) Conclamat quoque in hujusmodi nimium vigentem abusionem, Augustinus. Nec nunc duntaxat damnosissima est, ea vacui nominis ostentatio, sed ipsa est, quæ olim quoque vastitatem intulit Synagogæ. Sæpè sanè Apostolus in Judæos invehitur, quod contenti gloriosum nomen præferre, seque DEI peculium & selectum populum dicere; de comprobanda factis notione nominis non curarent. Indè est, quod circumcisionem, quæ erat externa populi DEI peculiaris característica, prout soli carni impressam, nec pervadentem

ad ab-

ad absconditum cordis hominem, dedignatus *circumcisionem* dicere, *Phil. 3.*
 appellat *concionem*. Rursus verò vocat *confusionem* eorum, qui terrena
 sapiunt, habentes in carne fiduciam, & in ea confusione gloriantur.
 Quam Vulgatus dixit *gloriam in confusione*, creditus Ambrosius
 vocat *gloriam in pudendis*. Disertè autem aibi contestatur Aposto- *Rom. 2.*
 lus, hujusmodi *circumcisionem præputium* factam esse. Non
 enim, qui in manifesto *Judeus est: neq; que in manifesto in carne, est circumcisio:*
sed qui in abscondito Judeus est, & circumcisio cordis in spiritu, non litera.
Cujus laus non ex hominibus, sed ex DEO est. Expostulaverat cum Ju- *Cap. 7.*
 deis acriter Hieremias, hac ex causa; quod contenti externa spe-
 cie ac nomine, & Templi DEI apud se collocatione, cultum inanem
 & medullæ vacuum exhiberent. Indeque factum esse, ut aufere- *Lib. 29.*
 retur à Judæis lux sua, S. Gregorius observavit, eò accommodans *moralis cap.*
 illud Jobi; *Restituetur, ut lutum signaculum, & stabit sicut vestimentum: au-*
feretur ab impijs lux sua. Qui enim evecti erant in DEI signaculum re- *3.*
 soluti sunt in lutum suum, stantes exterius in maltruca crassa; sub qua *Cap. 31.*
 nihil erat vitæ, lucis nomine designatæ.

AD extremum non Christiana duntaxat, aut Judaica professio, **435.**
 per eam in nuda appellatione gloriam evanescit: sed omnes status
 pereunt, & omnia munera velut sal infatuatum ad nihilum valent ul-
 tra; & nubes sine aqua, nubem frustrâ ementiuntur. Non minùs
 enim evanidum est, absque subjecta notione, quantumvis illustre
 nomen. At ut benè dixit Gregorius Nissenus [*non ex appellatione*
res sunt, sed earum subjecta natura (quæcunque tandem illa sit) *apri no-*
minis significatione declaratur.] Haud abs re igitur, Sodalibus Maria- *Lib. de*
 nis Author sum, ut sollicitissimè caveant; ne vacuo contenti no- *form.*
 mine, & hærentes in externa specie, ad subjectam vocabuli no- *Christ.*
 tionem parum attendant: & grandia nomine ac specie pollicentes,
 rebus nulla restituentes, falsarij criminis, judice Salviano, jure *Lib. 4. ad*
 damnentur. *Eccles.*

Qui sic Sodales audiunt, crasso solæcismo dehonestant ora-
 tionem suam: & juxta Petrum Damiani nescientes proferre *Serm. de*
S. Anthi-
mo.
 vacuam spicam, & medulla inanem prætendentes, morte mulstantur.
 Quod exquisitè præcavens Ecclesia, amicitur lana & lino; id est,
 exteriori titulo ac specie professionis, & virtute subjecta, juxta B. *Serm. 217.*
 Augustini interpretationem. Ne fiat ergò Sodales Virginei, exa- *de temp.*
 nimes

nimes (ut ita dicam) Sodales. Ne glorientur nuda appellatione specialium *Filiorum & Fratrum DEIPARÆ*: ne sint Sodales *de solo titulo*, sed studeant esse, quod dicuntur. Loquantur cum persona & nomine professionis suæ, juxta sapiens B. Cypriani monitum; quod videro etiam adamasse B. Hieronymum cum Heliodorum Monachum admoneret, ut cum nomine *Monachi* loquens, consideraret quid nucleï, ejus nominis cortex abderet. Benè & optimè habitura omnia, si nominis externa species intima notione gravidetur, apud Epictetum aliquoties lego. Quidni enim hominem à S. Chrysostomo adhibitum, virtutis incentorem, adhibeam ipse quoque? Et è contrariò nominis à moribus & vita dissensio, excidiū est totius honestatis. Quo nomine alterū Ethnicæ sapientiæ simulacrū, Musonius (non minùs, quàm Tertuliano Seneca, jure dicendus *sapè nosfer*) stomachabatur in illa, ut Hieron. vocavit *glorie animalia*. Philosophos dico, qui contenti Philosophorū nomine & pallio; nomen illud vita, & factis dehonestabant. Cū enim inter eos unus, referente Gellio, palliatus & crinitus, barbaque propè ad pudem usque porrecta, apud Herodem Atticum *Philosophi* nomen ostentaret, cæteroqui nebulo, & erraticus, ac nullius rei; pecuniam quidem quàm poscebat, accepit, jubente Musonio: sed non absque insperione salis ac piperis, & infusione aceti, per hæc verba (*Hoc potiùs dolori mihi & egrotandis est, quod istiusmodi animalia spurca, atq; probra, nomen usurpent sanctissimum & PHILOSOPHI apellantur. Majores autem mei Athenienses, nomina fortissimorum, Hermodij & Aristegytonis, qui libertatis recuperanda gratia, Hippium Tyrannum interficere adorsi erant, ne unquam servis videri liceret, decreto publico sanxerunt; quoniam nefas ducerent, nomina libertati patriæ devota, servili contagio pollui. Cur ergò nos patimur, nomen PHILOSOPHI illustrissimum, in hominibus detervimis exsordescere?*)

435.

Advertant hæc Confratres.

JUSTIOR per omnem modum sit concitatio, expostulantis de eo, qui se *specialem Filium & Fratrem DEIPARÆ* dicit: Cum tantopere desciscat ab ea appellatione. Quid enim? *Matrem totius sanctimonie*, audes *Matrem* dicere, inquinatus ipse & spurcus, ac illuvie indecora dehonestatus? *Matrem lucis ac vite*, audio à Patribus appellari MARIAM. Quomodo filius tenebrarum, & hoc titulo mortis filius, sustineat sanctum ac splendens *Filij MARIÆ* nomen,

Lib. de spectac. Ep. 1.

L. 2. Aia c. 10. § 14.

Hom. 13. in Acta.

Lib. de anima c. 20. Epist. 34.

L. 9. C. 2.

contaminare? Arguebat in persona juvenis ex legis ad squalorem, & miseriam deducti, peccatorem à DEO aversum S. Augustinus; exprobrans quod secus se haberet quàm *Filium DEI* deceret, assumpta adversus eum parabola; *Filius Senatoris es, quid tibi cum hoc pudore ac sordibus?* Dixeris meritò in re nostra, ad Sodalem malè respondentem magno nomini, *Filius MARIÆ es, Frater DEIPARÆ es*; cur adeò sanctum nomen dehonestas? cur vas contumeliæ, refertum omni immunditia, jactare sustines adeò arctam cum Matre purissima & nitentissima necessitudinem?

DEUS meliora. Filij matrizant potiùs, quia mores sequuntur uterum; quod argumento est, liberos non in corpore tantùm matrizare, ut malè restrinxit Joannes Faber: sed etiam in animo, cujus mores solent corporis dispositioni respondere, ut integra lucubratione monstravit Galenus. Undè quia à Matre est major pars materiæ, è qua corpus compingitur, rectè dictum est filios matrizare; hoc est matrem referre moribus. Nec abnuunt, qui indistinctè ac conjunctim de utroque parente loquentes dicunt, liberos moribus parentes exprimere. In quam rem plenissimè disserunt Tiraquellus, Chassanæus, & Sanchez. Itaque referenda est moribus, ac virtutibus, quàm Matrem specialem dicere gaudes. Hoc quid est ac quantum? Gregorius Nyssenus præcellenti disputatione, confirmat appellationem *Christiani* à *Christo* derivatam: nec aliud revera resonantem, quàm *Christi Filium* ex lavacri utero, injicere Christiano necessitatem repræsentandi in seipso omnes Christi titulos: eosq; cum proportione, & quantum puro homini fas est, suos faciendi. Hoc Nyssenus exponit longa enumeratione titulorum Christi Christiano accommodata.

IDEM convenientissimè dixerim, de nomine *Filij & Fratris MARIÆ specialis*. Fuit illa Christi DEI Mater. Et tu emitere, ut multos *Christos* (retineo Nazianzeni vocem) prolem sanctam atque divinam, verbo & exemplo profundas. Fuit illa nitentissima & sanctissima. Et tu hunc nitorem & corporis simul ac animæ puritatem exquisitam, veluti sanctum parelium repræsentata. Esto compendiosa demonstratio morum maternorum; quàm esse germanam filij notationem, ex Nazianzeno habetur.

Nec dubitavit Nicetas, filium Parentis rationem ac definitionem

S s s

appel-

Institut. de
nup.

L. 7. Con.
à n. 2.
In Catal.
glor.
mund.
part. II.
Considerat.
25. in dec.
cap. 17.
num. 7.

436.

Carm. ad
Nicobul. &
Orat. 42.
ubi Nicetas.

appellare. Sic jure *Filius* audies *MARIÆ*, & quidem *specialis*; si omnes in te *MARIÆ* virtutes, specialiter elucescant; si *CHRISTO*, naturali ac proprio *MARIÆ* Filio, quàm maximè conformis fieri satagas. Nam, ut nemo unquam ad Christum proximè accedit, quàm *B. Virgo*: sic quisquis se Christo propiorem sistet, imitatione ac expressione virtutum, Matri communi fiet consimilis; pro nexu quem inter se habent, quæ cum tertio devinciuntur. Ad hunc modum per *Sichem*, & *vallem illustrem*, pertingitur ad *Bethel* cum Abrahamo. Quod scitè, cum *Giselberto*, accommodare ad hoc negotium possumus. Nam *Sichem* humerum sonat à quo tegendo, *Stapulare* dictum est. Quæ autem *Vallis illustrior*, quàm omnimoda Sanctitas, & conclusæ hæc appellatione virtutes? Indè ad *Domum DEI*: (id enim sonat *Bethel*) ad *locum Tabernaculi admirabilis*, pervenitur expedite ac securè, eius se fratrem & filium in veritate profitendo, quæ ancillam se vocavit cum Mater esset; & cum *Psalte* dicendo:

Cap. 7. al.
serc. pag.
37.

Psal. 135.

O Domine, quia ego servus tuus, ego servus tuus,
& filius Ancilla tua.

PARS